

לשכת ראש המועצה

19 אוגוסט 2021

י"א אלול תשפ"א

פרוטוקול ישיבת מליאה מספר 09/2021

מיום יום רביעי 21 ביולי 2021

יב' אב תשפ"א

נוכחים:

מר יגאל להב – ראש המועצה
 עו"ד יצהר הס – מ.מ ראש המועצה
 מר יהונתן קוזניץ – סגן ראש המועצה
 גב' ענבל אורן ברנד – חברת מליאה
 גב' רותי שפיצר- ס. ראש המועצה
 מר ליאור זיו- חבר מליאה
 מר אבנר לוי- חבר מליאה – הצטרף ב-19:27.

משתתפים:

מר מאיר ארונוביץ – מנכ"ל המועצה
 מר ברוך חייקין- יועמ"ש המועצה - בזום
 מר אוהד זימרון- מנהל מחלקת חינוך
 מאיר דוישט - תושב
 ברק אפרתי – תושב
 יהודה הכהן – תושב
 בינימין אייזנברג – תושב

חסרים:

גב' ענבל הלל – חברת מליאה
 מר שגיא הדרי – חבר מליאה
 מר אסף אפרים – גזבר המועצה

שעת התחלה : 19:06

יגאל: ועדת הנצחות החליטה בנושא של הוספת השם של אימו של אהוד רויטמן.

מאיר: הצבענו על התרומה ואישרתם אותה, להזכירכם.

יגאל: מי בעד הוספת שם של שולמית?

הצבעה: בעד – 6 (יגאל, יונתן, רותי, יצהר, ליאור, ענבל אורן).

נגד – 0.

נמנעים – 0.

החלטה: התקבל פה אחד.

יגאל: התבקשו לקיים דיון ולשמע הורים לגבי נושא של רישום ילדי כיתה ד' של

לשכת ראש המועצה

- הורים שביקשו שילדיהם יעברו מפלידים במקום למשואה שיהיה לברקאי. אז הבמה שלכם, בבקשה.
- יהונתן: רק משפט קטן, נראה לי שטוב שנעשה, כל שנה בלי קשר, כל כמה חודשים לקיים ישיבה שמוקדשת לדברים כאלה, שיבוצים. נהלים.
- יגאל: אתם לא מבינים עוד מה זה שיבוצים, זה בתי ספר, מעונות וגנים.
- יהונתן: בהקשר הזה שאם כל ההורים רוצים לדעת משהו, אז הם יודעים שכל שנה יש ישיבה בתאריך X.
- יגאל: הרישום מתבצע בפברואר ולא באוגוסט.
- יהונתן: אולי אני לא מסביר את עצמי נכון, אני רק אומר שיכול להיות שבנושא הזה של בתי ספר וגנים, רצוי שתהיה כל שנה איזו שהיא ישיבת היערכות שכל הפניות מרוכזות ויודעים שהם מודעים לזה.
- יגאל: אין בעיה. מי מציג?
- מאיר דויטש: מאיר דויטש, נעים מאוד. אני אתחיל ואחרי זה יוסיף מי שצריך.
- מאיר: רק תציגו את עצמכם בבקשה לפרוטוקול.
- ברק: ברק אפרתי.
- יהודה: יהודה הכהן.
- בנימין: בנימין אייזן.
- יגאל: מי מציג את התהליך?
- מאיר דויטש: אני אציג את הדברים מהזווית שלי ואחרי זה החבר'ה יוסיפו. רק בואו נוודא מה מטרת הדיון. זה רק להוציא קיטור או שיש פה איזה רצון לשנות?
- יגאל: אתם ביקשתם להשמיע את הדברים, הרי אתם הולכים לכמה מישורים, הלכתם במישור עם משרד החינוך, הלכתם במישור שאתם רוצים עתירה מנהלית. אתם צריכים להבין שאנחנו יכולים לענות על מה שאנחנו מסוגלים, ביקשתם גם לשבת עם חברי מליאה אז נתנו לכם את הבמה.
- מאיר דויטש: אנחנו רוצים להבין שיש פה גם, כלומר זה לא רק להוציא קיטור אלא רצון להגיע לפיתרון.
- יגאל: אבל אל תשכח שמצד שני יש עוד אנשים שיש להם טענות בדיוק הפוכות משלכם אבל אתם ביקשתם להופיע ואנחנו פה בשבילכם.
- מאיר דויטש: הבנתי, אוקיי.
- ברק: אם יש תועלת בדיון ומשהו יכול להשתנות, סבבה. אם הכול מוחלט כבר גם ככה אז חבל על הזמן.

לשכת ראש המועצה

אני לא מצליח להבין, ביקשתם את השיחה ואנחנו פה.

יגאל:

אני אפתח, אני רוצה בעצם להציג שני דברים. אחד זה ברמת ההתנהלות ואחד זה במישור העקרוני שזה בעצם המישור החשוב. בנושא של ההתנהלות, אתם הריבון, בסדר? אתה נבחר הציבור ומר אוהד זימרן הוא בעצם משרת הציבור או פקיד הציבור, בקטע החיובי אני מתכוון. לא משרת כחס ושלום זה. אתם בסופו של דבר מחליטים, המנדט הוא אצלכם ולא אצלנו, מה שאתם מחליטים בסופו של דבר, אתם לא חייבים להתחשב פה בשום, כל עוד זה עומד בגדרים חוקיים כאלה ואחרים. אבל ברמת ההתנהלות, בהרגשה שלי, שלנו – שלא באתם במקרה הספציפי הזה לעבוד בשביל הציבור, אלא קיבלתם החלטות שיכול להיות שהן נכונות דרך אגב, ויכולות להיות שיש בהן הרבה מאוד היגיון כזה ואחר, אבל בצורה ההתנהלותית אני חושב שפגעתם בנו ואתם פוגעים באיך שאנחנו רואים את החינוך של ילדינו. כי בסופו של דבר קיבלתם החלטה תוך כדי, שיניתם את כללי המשחק תוך כדי המשחק, ככה אנחנו רואים את הדברים. אם לפני הרישום שלנו לכיתות א, הייתם מבהירים שעכשיו מדיניות המועצה השתנתה ומעכשיו ואילך ההמשך של לפידים הוא אך ורק משואה – יכול להיות שאנחנו בתור הורים היינו יודעים את העניין הזה והיינו מחליטים בדרכים אחרות לרשום את הילדים שלנו לבתי הספר. זה ברמה הראשונה, ועכשיו כשהגענו לכיתה ג, פתאום חשבנו שההמשך הטבעי של הילדים שלנו הוא לברקאי, ופתאום השתנו הכללים. זה דבר ראשון. דבר שני זה הנוהג, הנוהג הקיים ביישוב היה, יש לי יש ילד שהיום הוא בן 24 שלמד בלפידים עוד הרבה לפני שכל אחד ואחד מכם היה פה בתפקיד כלשהו. הוא התחיל בלפידים, עבר לברקאי ויש ילדים ששנה שעברה אותו דבר, התחילו בלפידים והמשיכו לברקאי והכול היה תקין והכול היה בסדר, והכול היה מקובל. זאת אומרת יש פה נוהג של הרבה מאוד שנים, שכך נהגו. ושוב, מועצה צריכה לייצר שינויים, צריכה לייצר כל מיני פתרונות כאלה ואחרים, ולא בהכרח לרצות את כל התושבים. אני מבין את זה. אי אפשר תמיד לרצות את כולם. אבל בדרך ההתנהלות ודרך אגב, המנדט הוא שלכם כמו שאמרתי, אבל בדרך ההתנהלות, אני חושב שזו התנהלות שהיא לא תקינה, לא פירית וזה בוא נגיד, זה בציפור נפשנו וזה בחינוך. וההתנהלות הזאת גם הייתה בצורה נקרא לזה גסה, אף אחד לא בא וישב עם ההורים ויזם איזה שהוא דיון עם ההורים להגיד: תקשיב, שינינו, אנחנו רוצים לשנות, אנחנו רוצים לבנות משהו חדש, התנהלות חדשה, בואו נראה איך עושים את זה. אלא אנשים שנרשמו לברקאי, פתאום נחסמה. אנשים שנרשמו בתחילת השנה הזאת, חלקם הצליחו וחלקם פתאום נחסמה להם ההרשמה תוך כדי. בלי לתת איזה שהוא הסבר כלשהו.

מאיר דויטש:

ויותר מזה, המועצה עשתה בסוף רישום על דעת עצמה של מי שכן נרשמו לברקאי, למשואה. לחלק בשלב מסוים זה היה פתוח והמועצה שינתה את הרישום על דעת עצמה. זה גם בלי להודיע כלום ובלי לעדכן, זו גם בעיה. ואני אגיד עוד משהו על ההתנהלות. פנינו לא אתמול, אנחנו עכשיו בתחילת אוגוסט, פנינו בהתחלה לפני המון זמן ולא הייתה תגובה. בהתחלה היה משך ארוך מאוד של זמן שלא קיבלנו תגובות, ביקשנו ישיבות ובסוף היו אבל זה הגיע כבר במאי. עד שבאנו לישיבה פה, לא היה מענה מאז תחילת הרישום, כשראינו שיש בעיה, לא היה מענה. ולצערנו הרב, אנחנו לא רואים דרך אחרת. אנחנו באמת חושבים ש... אני יכול להגיד על עצמי, אני זוכר שהיה לי דיון עם אשתי, איפה נכון לרשום

משה:

לשכת ראש המועצה

את הבן שלנו והתלבטנו מאוד האם לרשום אותו בכיתה א לברקאי או בלפידים והיא אמרה לי אז בתור מי שגדלה פה ומכירה וגם אחים שלה וכל הזה, שמה שקורה בדרך כלל, מי שרוצה לעבור מלפידים לברקאי, עובר בכיתה ד. ולא תהיה שום בעיה, לא הייתה שום מניעה ואף אחד לא דיבר על זה כשאנחנו רשמנו את הילדות שלנו לכיתה א, יאיר בקשי היה עדיין מנהל מחלקת חינוך. לא הייתה שום מניעה, שום טענה נגד, זה מה שהיה מקובל.

מאיר דויטש:

יותר מזה, גם בצוות בית הספר לפידים, נתנו לנו להבין שזה, שבודאי אנחנו נוכל להמשיך לברקאי, זאת אומרת זה היה איזה שהוא משהו שהוא ככה מסלול שהוא שכיח, נהוג ואין פה, זה בכלל לא משהו שככה הקשה. ואני אגיד יותר מזה, אנחנו, עכשיו אתם יכולים להגיד קבוצה כזו או אחרת, גדולה. אנחנו, המשפחה שלי ספציפית, אני ואשתי ועוד משפחה, שנה שעברה בכיתה ב – ביקשנו להעביר את הילדים שלנו. לא היה משהו עכשיו של הרבה ילדים או משהו שיכול להשפיע מסיבה כזאת או אחרת, ונתנו לנו להבין, אוהד נתן לנו להבין שבעצם אנחנו, יהיה בסדר. מרחו אותנו איכשהו, לא באנו בצורה אגרסיבית שאנחנו לא רגילים לבוא, אנחנו תמיד באים, משתדלים לבוא בצורה של דרך ארץ. והבנו, טוב, זה לא יהיה השנה, רצינו כבר שנה שעברה לבוא ולעבור לברקאי, לא הייתה שום סיבה נראית לעין שלא יתאפשר לנו והבנו שטוב, תחכו לשנה הבאה ואז זה יהיה אפשרי. אז אני חושב שכל הסיבות ברמת ההתנהלות, אני לא רואה פה צד שבעצם בא למען הציבור, למען התושב ולמען חינוך הילדים שלנו, אלא בא כהחלטה כזאת או אחרת ברגל גסה. זה בקטע של ההתנהלות. בקטע העקרוני, כולנו יודעים, מכירים ותשאלו כל אחד ואחד מקרני שומרון רבתי, יש הבדל דרמטי בין תפיסת החינוך בברקאי לבין תפיסת החינוך במשואה וגם אני לא צריך שתמלטו אותי, כי אין לי ילדים גם שם וגם שם. ברוך השם הילד שלי עכשיו זה הילד האחרון. היו לי ילדים שלמדו גם בברקאי וגם במשואה. דרך החינוך שם שונה לחלוטין ואנחנו רוצים לבחור את דרך החינוך שמתאימה לנו ולא רוצים שיכפו עלינו דרך חינוך שלא מתאימה לנו. וברקאי לאורך כל השנים היה תלמוד תורה ובית ספר תורני בצורה מאוד מאוד מסוימת ושונה לחלוטין ממשואה. וזה מוכר ומוכר על ידכם בכל במה שהיא חוץ מהקטע המשפטי ששם בצורה מאוד מאוד מתריסה אמרתם: מה פתאום, זה ממ"ד. נכון, במשרד החינוך באמת כתוב ממ"ד. אבל בתכלס בצורת החינוך, בדרך בחינוך שם, ואתם יודעים את זה, היא שונה לחלוטין, אחרת בכלל לא היה מקום לבית ספר הזה. היו פה שני בתי ספר ממלכתי דתי כזה, ממלכתי דתי אחר וזה הכול, הוא נבנה מלכתחילה לייצר פה דרך מאוד מאוד שונה מבתי הספר האחרים. ואנחנו רוצים את הזכות שמגיעה לנו כחוק, לרשום את הילדים שלנו למוסד הזה. זה ברמה העקרונית.

עוד משהו?

יגאל:

כן, אני רוצה לומר שני דברים. קודם כל, מאיר אמר לי לגבי ההתנהלות, יש פה 2 קולות. קול ראשון שאתם מציגים לכאורה שאמרתם בכיתה א ואנחנו טוענים שזה כלל לא נאמר. וקול שני של הנהלת הבית דין. עד היום לרישום לא, האמירה היא מאוד ברורה: אפשר לעבור לברקאי. הבלבול הזה שאתם אחראיים עליו. ואתם מציבים אותנו בשורה תחתונה, נקודת הקצה בכיתה ג: לא, בעצם לא, אי אפשר. אחד. נקודה שנייה שבעיניי היא הרבה יותר חמורה. באמת בעיניי

ברק:

לשכת ראש המועצה

זו התנהלות מכוערת לשסות את ההורים אחד בשני, זה מתחיל משנה שעברה שהיה עימות מאוד לא נעים בין ועד ההורים של ברקאי לבין הורים מלפידים ג שרצו לעלות לד. לא הייתי, הבנתי שזה היה מאוד מאוד לא נעים. והשנה הם בחרו לחשוב ביניהם מה דעתם ולא להתערב ולא לנקוט עמדה. הם בחרו, בגלל שאתה טענת: אני לא יכול להעדיף אתכם על פני ההורים האחרים – אז אנחנו היינו צריכים לבדוק מי האנשים. בדקנו ממש ונכנסנו לעובי הקורה כי זה שכנים שלנו וחברים שלנו. אנחנו לא רוצים להגיע לעימות. ואתה גורם לעימות הזה. הרי הפתרון לעימות הזה ייעשה כשאתה תכריז בצורה מאוד ברורה והמנהלת בלפידים תכריז בצורה מאוד ברורה ויהיה פה קול אחד: לפידים הוא משואה, נקודה. וברקאי הוא ברקאי ואין כניסה באמצע. אז לא יהיה עימותים. הבלבול הזה שאתם יוצרים, ואז אתה אומר לא, הם לא רוצים ואני לא יכול להכניס אתכם.

מאיר דויטש:

אל תכניס אותי מול ההורים, התחננתי אליך יגאל: תפסיק, תעצור, יש פה התנהלות לא נכונה, תעשו סדר במחלקה, הכול יהיה בסדר. ומשנה הבאה או עוד שנתיים, מתי שיוכרע שלפידים הוא א-ו, אז יהיה בסדר, תהיה לכם טענה לגיטימית ואף אחד לא יבוא בתלונה, אבל למה לשסות אותנו בהורים האלה ואותם בנו? גם להכריח אותנו להגיע לרמות משפטיות, כספים ועורכי דין. כספים שלנו מהכיס שלנו, המון כסף שאנחנו מוציאים והמון כסף של המועצה שזה גם כסף שלי, שהוא יוצא כדי להילחם בי. אני התחננתי אליך לאורך כל החודשים האלה: תעצור, תפסיק. זה לא נכון, זה לא בסדר ואתם בשלכם, ממש בעיני בריצת אמוק ובהתנהלות, כמו שאמרתי, מכוערת. והעניין של ההורים ממש בבקשה, עוד פעם בוא נעצור, היום, אפשר לעצור את זה. או שהישיבה הזאת היא סתם.

עוד משהו?

יגאל:

אני אוסיף בעניין שלו בהמשך למה שהוא אמר, גם היה את עניין ההורים וגם היה את הרב אריאל שמתנגד, זה בעצם הטענה המרכזית שאליה הגעתם, אחרי שכמו שאמרו פה, התעלמתם מאיתנו במשך תקופה ארוכה ושהרב אריאל מתנגד. זכותו של הרב אריאל להתנגד, אני מניח שזה לא משהו שהוא נוח לבית ספר, שמגיעה קבוצה גדולה כזאת באמצע, במהלך. זה זכותו ומובן והכול, אבל שוב, כשזה נעשה מראש, כשהדברים ברורים מראש לכולם, לא מספיק שיהיה רשום, גם אם היה רשום אי פעם בחוות הרישום מה שאף אחד מההורים שאיתנו לא זוכר, גם אם היה רשום, עדיין היו כמו שאמרו, היו שני קולות. היה קול שתמיד אמר שאפשר לעבור ללפידים ושגם ראינו מכתבים שיצאו להורים שנרשמו אחרינו ללפידים, שיוכלו להירשם לברקאי, אז תמיד היו 2 קולות ותמיד היה חוסר בהירות, אפשר או אי אפשר. מה שהתברר לנו שכשזה מתאים מספרית, כשזה מתאים מספרית זה מתאפשר. וכשזה לא מתאים מספרית או לוגיסטית זה לא מתאפשר. כמו שאמרתי גם בשיחה עם אוהד, הילדים שלנו מה לעשות, הם לא מספרים, הם לא מספרים. וגם אם רוצים לייצר תחרות בין בתי ספר ולייצר הרשמה – שייצרו את זה בדרך בריאה. אם בית ספר משואה יספק להורים את מה שהם רוצים שזה חינוך תורני, חינוך ברמה שההורים שואפים אליה, ממילא אנשים שירצו להירשם למשואה יירשמו, ויהיו שם שתי כיתות. ובברקאי יש שתי כיתות. אבל בדרך של כפייה, אתם רואים לאן זה מגיע, ואני

ברק:

לשכת ראש המועצה

לא חושב שזה משרת את אף אחד מהצדדים.

- יגאל: עוד מישהו רוצה להוסיף? ברוך?
- ברוך: כן, אני שומע.
- יגאל: שאלה, הדיון מליאה, בגלל שהוא נמצא גם בתהליך משפטי עם הורים, שנדע מה אנחנו עושים?
- ברוך: יש לי שני דברים. ראשית, כמה שהבנתי, לא הוגשה עתירה אלא זה נמצא במשרד החינוך, אני לא ראיתי תגובה של משרד החינוך בעניין. אמרו שזה נמצא בסוג של ערר, החזירו את הגלגל אחורה ונתנו להם הזדמנות לערער ואנחנו אמורים לקבל תשובה, תתקנו אותי אם אתם קיבלתם משהו שאני לא קיבלתי.
- אז זה נמצא במשרד החינוך בבדיקה כל ההתנהלות, כולל מה שההורים פה אמרו. אני רק רוצה להזכיר, הסמכות היא לא סמכות של מליאת המועצה לקבל החלטה בעניין, זה סמכות של הדרג הביצועי. אין סמכות מפורשת במועצה לקבל החלטה בניגוד להחלטת הדרג המקצועי. יכולה להמליץ.
- יגאל: זה ידוע. האם את השיח אנחנו יכולים לעשות בפורום כזה מליאה? שיח?
- ברוך: קודם כל צריך לזכור שיש פה צדדים נוספים.
- יגאל: אני יודע, אמרתי.
- ברוך: אחד מהנוכחים אמר את זה עכשיו בהגינות, ויש פה גם אנשים אחרים שהם מעורבים והם לא מיוצגים פה, הם לא נמצאים פה. כך שאני לא יודע, גם, המערכת החינוך לא מיוצגים פה.
- יגאל: הדיון פנימי שלנו רק של המליאה בנושא.
- ברוך: אתם יכולים להחליט מה שאתם רוצים, אני רק רוצה שיהיה ברור שהחלטה בהיבט הביצועי היא לא החלטה של מליאת מועצה, כי זה לא נושא שמוגדר בחוק כבסמכות המועצה. יש גורמים מקצועיים.
- יגאל: אני שאלתי לגבי הדיון עצמו כעת, נכון שחסר פה צדדים. האם אפשר לעשות אותו בפורום פתוח או פורום סגור? כי יש פה הליך משפטי שמתנהל, אפשר לדבר חופשי?
- ברוך: תראה, אפשר לדבר חופשי, זה לא משהו חסוי ואני מבין את הרגישויות. אני משאיר את זה לשיקול דעת ההורים, אם הם רוצים דרך אגב לומר דברים שהפורום הפתוח מעיק מדי, אז אפשר לא לעשות את זה במסגרת ישיבת מועצה. אבל אם אתה שואל כאשר זה במסגרת מועצה האם לסגור או לא? אז להשאיר פתוח. מבחינת מועצה אין פה עילה לסגירה של הדיון.
- יגאל: בסדר.
- מאיר דויטש: אני רק רוצה לציין ששנה שעברה הייתה התנגדות של ועד ההורים הרבה יותר חריפה לא יודע כמה, ולמרות זאת ההחלטה הייתה ועדה מקצועית או לא יודע

לשכת ראש המועצה

איך קוראים לזה, החליטו כן לקבל את התלמידים. זאת אומרת שמה זה משנה אם הם מיוצגים או לא.

ברוך: אני לא מדבר לגוף העניין, אני לא יודע מה היה. אנחנו מדברים על ההתנהלות, זו הייתה השאלה, האם זה צריך להיות בפורום הזה. זו הייתה השאלה ולזה התייחסתי.

יגאל: בסדר גמור, תודה, אוהד, תן את הצד של מחלקת חינוך.

יהונתן: אם הולכים לפי החוק, בסמכות החוקית של מי זה לקבוע את המדיניות של המעבר בין בתי ספר?

ברוך: זה לא בסמכות המליאה, זה בדיוק כמו שהמועצה תקבע קו הסעות מיוחד ואתה עכשיו תבוא למליאת המועצה, ותגיד אני רוצה קו הסעות מיוחד למעלה שומרון בשעה שבע ורבע בבוקר, אני מקבל החלטה כזאת. האם החלטה כזו היא בסמכות שלך? התשובה היא לא. אותו דבר שיבוץ ילדים בבתי ספר, יש גורמים מקצועיים, יש ראש מועצה שזה סמכות שיעורית שלו, זה סמכות. מועצה לא יכולה לעשות overwind על הסמכות, היא יכולה לפקוח, היא יכולה להעיר הערות, היא יכולה לומר הם כן צודקים, הם לא צודקים, אבל בסופו של דבר ההחלטה הסופית היא של הגורם המקצועי.

יהונתן: עוד שאלה: המצב פה לפחות כרגע ממה שדנים פה, הוא לא אם להעביר ילד כזה או אחר לבית ספר, אלא אני שואל: רגע, האם המדיניות הכללית, למשל ביו להעביר מסמל מוסד כזה לסמל מוסד אחר, באופן עקרוני, האם זה לא משהו שהמליאה מחליטה? אם עכשיו לצורך העניין המליאה מחליטה שאי אפשר לעבור מסמל מוסד X לסמל מוסד Y בגלל שהמליאה החליטה שברשות עוברים מסמל X לסמל Z, זה לא משהו שבסמכותנו לקבוע?

ברוך: ברמה העקרונית התשובה היא לא. ברמה העקרונית כל מה שקשור לביצוע זה בסמכות הגורם המבצע, סמכות שיעורית של ראש מועצה. יש סמכויות מפורשות בחוק שבהם נגיד בענייני חינוך שאתה נדרש להצביע בדבר שקשור לחינוך, זו הסמכות שלך. אבל הסמכות האם לפתוח מוסד כזה או אחר, אלא אם נדרשת החלטה על ידי גורם חיצוני, היא לא סמכות שלך. היא סמכות של גורמי המקצוע. דרך אגב, כשאני אומר גורמי הביצוע, הכוונה שלי גם לראש מועצה, כי למועצה יש סמכויות מסוימות ולראש מועצה יש לו סמכות שיעורית.

יהונתן: סמכות עליונה זה מנהל אגף?

יגאל: כן, הוא האיש המקצועי. איש מקצוע זה ראש האגף והוא צריך לקבל את ההחלטה שלו אחרי שהוא בוחן את השטח. אוהד, בוא תיתן קצת את התמונה מהזווית שלך.

אוהד: טוב, אני יכול להתייחס לכמה עניינים. דבר ראשון מבחינת ההחלטה הזאת היא לא החלטה מהיום, היא החלטה לפחות מ-2016, בעקבות משבר שהיה בבית ספר משואה שבו לא היו בנים באותה שכבת גיל, ואז קיבלו את ההחלטה, קודם זמני גם לצורך העניין. אחד הדברים הראשונים שהיה לי בשיחה עם הרב איתי מאושר, שכשאני נכנסתי, הוא היה מנהל ברקאי, הוא אמר לי: "תעצור את זה,

לשכת ראש המועצה

אי אפשר לקבל ילדים באמצע כיתה, באמצע תהליך בכיתה ד ולערבב את הכיתות. זה פשוט דבר גרוע ורע ואני לא רוצה את זה". זו הייתה האמירה, אז הוצאנו את ההנחיה שאנחנו לא מעבירים, באו אז באותה טענה ש"אתם משנים פתאום באמצע החוקים, מעכשיו, ממחר, מאתמול". לא משנה. לא עברו כמעט תלמידים באותה שנה.

כיתות ח של היום הם היום. עכשיו אני חייב להגיד לגבי התלמידים, כן מספרים או לא מספרים, התלמידים הם לא מספרים, התלמידים הם תלמידים ונפשם היא חשובה לנו ויקרה לנו. בסופו של דבר, אנחנו צריכים לכלכל את צעדינו בהתאם למספרי התלמידים. כיוון שאי אפשר להתנהל בצורה אחרת. אחריות שלי היא מצד אחד לתת את המענה לכל תלמיד ומה שאני יכול לתת לו. מצד שני, גם לשמור על האיזון של המוסדות שלנו כמוסדות. אני לא יכול לייצר מצב בו אני דואג לפרט וזה יבוא על חשבון כלל. זה משהו שאני מנסה כל הזמן למשוך את האיזונים האלה. לכן אנחנו יכולים לייצר (לא נשמע) ולנסות למשוך את זה ממקומות אחרים ולתת דוגמאות ממקומות אחרים. כשהיה לנו דיון כזה על מסגרת בנות שרצו לעבור ממקום למקום, אני יכול לייצר להם מסגרת טובה, תומכת, משמעותית, חשובה, עוד שעות תורניות ועוד שעות כאלה ועוד לעשות. אני יכול לנסות לייצר מתוך המסגרת, אבל אני לא יכול להפר את האיזונים בין המסגרות. כלומר, אני לא יכול שיום אחד בגלל שהורים, עכשיו בואו, רק שנייה, תן לי רגע לסיים, בואו ניקח, שוב, קל לי רגע להתנתק מהמקרה הזה וללכת למקרים אחרים של מעברים או של בקשות העברה. ילד מבקש לעבור ממקום למקום, לא טוב לו בבית הספר. המעבר שלו אומר שנופלת כיתה, תקני הכיתות הם תקנים רצים על 34 תלמידים לצורך העניין, נופל תקן כיתה. זה אומר שאני דוחף עכשיו בטח בהפרדה מגדרית, או 36, 37 ילדים בכיתה שזה דבר שאסור לי לעשות לצורך העניין כי זו הפרדה של בנים ובנות, ואני מקבל פחות מורה, אני צריך לפטר מורה מבית הספר, אני צריך לדחוס ילדים בכיתות ואני צריך לעשות שיבוצים חדשים. זה דבר שהוא מטלטל את המערכת וזה דבר לא נכון, לא טוב, והוא פוגע בילדים אחרים. ולכן במצב כזה שיבוא ילד או הורה כמובן, ויבקש העברה מכיתה לכיתה, אני אגיד לו: תשמע, אם אני יכול במספרים, אני רואה שזה טוב לי וזה בסדר ולך יש איזה שהיא בעיה, אם זה לא כי המחנך הוא עשה לי ככה או משהו כזה, אנחנו עושים דיון עומק חינוכי משמעותי, עם יועצי בית הספר, עם המחנכים ומבינים שזה לא משהו ספורדי, כן? "שיבצו לי מחנכת לא מתאימה לי, אני עובר בית ספר". אז אני אתן לו, אני מוכן לעשות את זה, בשמחה רבה. ויש בכל שנה, בכל שנה יש, יש מספרים כאלה.

מאיר דויטש: המסורת אומרת שעוברים, אז תעצרו את המנהל, תעצרו את המסורת.

אוהד: אני לא רוצה להיכנס עכשיו לוויכוח, בסדר? מה אני אומר למנהלת בחדרי חדרים או מה אנחנו עושים בנושא.

מאיר דויטש: אני מקבל את זה.

אוהד: בסופו של דבר מול המועצה הדבר הזה נאמר, הוא נכתב מדי שנה בשנה, לא תמיד קוראים אותו.

לשכת ראש המועצה

נאמר פה משהו לא נכון, איפה זה נאמר? אני רוצה לראות.

מאיר דויטש:

תכף נגיע לזה. קודם כל לא נפסול אחד את השני. לא פסלנו אותך בשום מילה, ואני חושב שחלק ממה שאמרתם גם לא מדויק, אני אומר לך את זה עכשיו, תן לו לסיים. הוא לא היה אומר את זה אם הוא לא היה רואה כתוב בתוך הרישום הילדים ימשיכו במשואה, אחרת זה לא היה נאמר פה, אבל תן לו להשלים את הדברים שלו.

יגאל:

במציאות שהדברים הם אפשריים, אנחנו בוודאי מסתכלים לעומק ונותנים ומאפשרים וכולי. במקרים שהדברים הם לא אפשריים או מבחינת מספר התלמידים או מבחינת תפיסה של בתי ספר, אני חושב שיש פה איזה שהיא פגיעה, זה מחייב אנשים אחרים ולכן התפקיד שלנו לנסות לאזן את זה. ברור שהורה שרוצה משהו הוא מנסה בכל כוחו וזה בסדר גמור וזה תפקידו של ההורה. תפקידו של ההורה לנסות בכל כוחו לדאוג לבנו. אבל הוא צריך להבין שאם זה בא ופוגע במסגרות אחרות, לצורך העניין גם במקרה שלנו ספציפית, אם נסתכל על זה לאורך השנים נראה שלפחות בשנים האחרונות בית ספר מצליח להחזיק שתי כיתות של בנים ושלוש כיתות של בנות. זה האיזון. יש תמיד יותר בנות מבנים, כי לבנים יש את האפשרות של בית ספר ברקאי, תמיד יש יותר בנות אבל יש איזה שהוא איזון. ברור שאם אני משחרר כיתה אחת, ויש כיתה אחת קטנה יחסית של בנים, א' אני מניח שחוץ מהקבוצה הזאת שעכשיו נלחמת, יבואו עוד אחרים ויגידו: טוב, הם הצליחו, אני לא גרע כוחי עכשיו, כולם עברו. כל עוד אני יודע, אני לא אילחם אבל כל החברים עברו – אני לא אעבור? עכשיו, זה מעשים שבכל יום, כן? אתמול אישרתי למישהו לעבור כיתה, היום עוד שניים מבקשים לעבור בית ספר. זה דברים שכל הזמן אנחנו חווים אותם. כשילד אחד ביקש לעבור גן, העברתי אותו. שלושה ילדים ביקשו אחריו. זאת אומרת ברור לנו שהמרקם החברתי הוא משמעותי מבחינת הילדים, וברגע שתעבור קבוצה גדולה זה ימשוך אחריהם עוד 3%, 4%, 5% או חמישה שישה ילדים, לא משנה כמה. אני לא יכול לאפשר את זה, שיהיו 95-96 בנות ו-20 בנים בבית ספר. זה דבר שהוא לא נכון, לא בריא, לא בריא לאוכלוסיה, לא בריא לבית הספר. אני לא יכול לאפשר אותו ולכן... עכשיו אני כן יכול מהצד השני, לבוא ולהגיד עוד תוכניות תורניות, עוד תגבור, עוד חברותות. אם יש תוכן, בתוכן אני יכול להתמודד בקלות. קל לי להכניס עוד אברכים, להכניס עוד מהשיבה. אם התוכן הוא הבעייתי, אז בואו נדבר על התוכן. את התוכן אנחנו יכולים לשנות ויכולים להוסיף. אם הפרסונות הן העניין, אז פה אני במשבר. לא היה בכל התהליך אמירה אחת שהיא תוכנית: בואו ניצור, חסר לנו בבית ספר משואה א, ב, ג, בואו אם תיתן לנו את זה – אנחנו פותרים את הבעיה. אין דבר כזה. זאת אומרת הסיפור בינארי: או שאתה מעביר אותי או שאתה לא בסדר ואז תעשה. עם זה קשה להתמודד, אני אומר בשיא הכנות. אני לא יכול. אני חייב לאזן את בתי הספר. זה חלק מהאחריות שלנו כלפי הציבור. אין לי שום דבר לא נגד פלוני ולא נגד אלמוני, אני לא מכיר כמובן, אם מגיע מקרה שצריך לטפל אז אני מטפל ואני מוציא משאבים ואני מנסה לגייס ואני מנסה להיכנס לעובי הקורה. אבל ברגע שבאה קבוצה, זה בהמשך גם למה שאתה אמרת דויטש, לא זוכר את השם הפרטי, מחילה, מאיר. כשבאים אלי זוג הורים ואומר לי: תשמע, יש לי בעיה ואני כרגע לא יכול אבל יכול להיות שאני אוכל בהמשך, אני אומר מצוין, אני לא יכול כרגע, בוא תבוא בהמשך. אבל אם באה קבוצה, אני

אוהד:

לשכת ראש המועצה

לא יכול להתייחס פרסונלית לכל אחד. אם באה קבוצה של 18, אני לא יכול להתייחס לאחד ולהעביר אותו.

- רותי: בפועל כמה ילדים יש?
- אוהד: יש 18 בקשות העברה, אני אתן לכם את המספרים שיש לי כרגע נכון לעכשיו. בבית ספר ברקאי בכיתה ד בשנה הבאה ילמדו 58 ילדים לצורך העניין.
- דובר: שתי כיתות?
- אוהד: תמיד שתי כיתות. אם יעברו 16-18 ילדים שמבקשים לעבור, יהיו לי שם 3 כיתות. אין לי גם ב- capacity אני מלא, כמו שכתבתי גם בעבר.
- יגאל: אלא אם תעבור מבנה.
- אוהד: אמרתי, ה- capacity מלא.
- יגאל: לא, כדי שיבינו.
- אוהד: אין לי מקום לדבר הזה. מה זאת אומרת ילדים?
- רותי: ילדים חדשים שנה הבאה?
- אוהד: לא, לא, זו רשימה, אבל יש חדשים.
- רותי: לא, אבל הילדים שכן קיבלו אישור לעבור, על סמך מה קיבלו את האישור?
- אוהד: אין ילדים שביקשו לעבור וקיבלו אישור. ברגע שהגיעה קבוצה כקבוצה, אני לא מפריד אותם. אני לא יכול.
- רותי: שמעתי פה, ואולי לא הבנתי נכון, שהיו ילדים שיותר מאוחר ביקשו אישור וכן אישרתם להם לעבור?
- אוהד: לא, אף ילד.
- דוברת: הפוך, נרשמו ילדים קודם לברקאי ועכשיו ביטלו להם.
- מאיר: רק לציין שהפניה הראשונית הייתה אישית. אני נרשמתי באופן אישי, לא כקבוצה. הקבוצה נולדה אחרי שהאישי נדחה. זה לא שבאנו כקבוצה. לא מעניין אותנו לבוא ולהילחם בכם כקבוצה. זה לא, זה לא אנחנו, זה מטריד אותנו. באנו באופן אישי, אני באתי באופן אישי, נרשמתי עם הבן שלי לברקאי בלי אף אחד וקיבלתי סירוב.
- ברק: שנה שעברה באנו רק שני הורים, אף אחד לא אמר לנו שיש לנו בעיה במספרים. בסדר? מרחו אותנו בצורה אחרת.
- אוהד: לא מרחו אתכם, אני מוכרח לומר, לא מרחו אתכם, נאמר וגם השנה דיברתי איתכם ספציפית, גם איתכם וגם עם קופרמן לצורך העניין, וגם אמרתי את מה שאמרתי. וגם אמרתי שאם תהיה קבוצה, תהיה לי בעיה. הכול נאמר.

לשכת ראש המועצה

אם יש 16 בקשות העברה, זה לא משהו שאני יכול, אני יכול, אם מישהו יגיד לי סתם שוב, אני יכול לברוח, אם יש 15 ילדים שהם יכולים לעבור, ואין לי מקום, יש לי מקום אחד ובא מישהו ואומר: אני נכה, אני לא יכול לעבור, כמו הסיפור שהיה לנו לפני שנתיים. אני נכה, אני לא יכול להגיע פיזית לגן, אני רוצה להביא את הילד לגן ואני לא יכול כי אני נכה – אז אני מבקש להעביר אותי, יש לו עדיפות על פני כל שאר ה-15 שביקשו, בסדר?

מאיר: בכיתה א גם היית עוצר אותנו, כי בכיתה א הייתה נפתחת עוד כיתה בברקאי, ובלפידים הייתה רק כיתה אחת. זה מה שתיארת.

מאיר: לפי מה שתיארת, אז גם אם היינו נרשמים בא' לברקאי, גם אז היינו נחסמים כיוון שהייתה כיתה נוספת בכיתה אחת בלפידים, זה דברים שנעשו.

יגאל: אני מסכים שחסמנו את ברקאי.

אוהד: לגבי כיתה א, אתם ביקשתם.

יגאל: בשביל הזיכרון הקולקטיבי, לפני 4 שנים שהייתה קריסה של ברקאי, הורים בא' לא רצו להירשם בברקאי, ואנחנו חסמנו את האופציה ללפידים כדי לא למוטט את ברקאי. הכללים שלנו לאורך השנים, אני תכף אדבר על הדברים שהצגתם אותם, תמיד זה שתי כיתות א ושתי כיתות ב ושתי כיתות ג, אני מדבר על ברקאי. ולפידים אותו דבר: שתי כיתות א בנים, זה הכול. כשהייתה התמוטטות של ברקאי, התחלפו שלושה מנהלים בתקופה, הורים של ברקאי באו אלי ואמרו לי: רק לפידים. ואמרנו לא, בית הספר ברקאי כן יתרומם וצריך להאמין בבית ספר, תנו לו צ'אנס. תסתכל על המספרים שלפני ארבע שנים, יש יותר בנים בלפידים מאשר בברקאי אבל תמיד שמרנו על מסגרת של שתי כיתות. את אותן דבר שעשו כאילו היום, עשינו לפני 4 שנים, רק הפוך. ולא שמענו קולות צעקה ולא שמענו קולות שבר.

ברק: הכול בסדר, רק שתוך כדי התהליך עם הבן שלך ואז מנחיתים לך את זה על הראש, זה אחרת.

יגאל: אני לא חושב שמנחיתים ונדמה לי שגם בתוך הווטסאפם שלכם חלק מהאימהות אמרו לכם.

ברק: זה לא נאמר. יגאל, הייתה לנו התכתבות אישית בינינו, לא ראיתי שום מסמך שהצגתם.

יגאל: אני אמרתי לך שמצאנו, גם אני לא מצאתי, אני אמצא אותו – אני אראה לך אותו.

אוהד: ברישום לכיתה א, אני, בשלוש שנים שאני פה, לא יודע מה היה לפני כן, לא הגבלתי אף פעם את הבחירה מלכתחילה. אבל once נסגרה ההרשמה, שם זה היה הקו החותך, כל מי שנרשם משם אמרתי לו אתה ממתין. למה אתה ממתין? כי אני לא יודע מה המצב. אני צריך לחכות לראות איפה אני משבץ אותך והיו בשנה שעברה, ואתם יודעים את זה, הורים שרצו להירשם לברקאי ולא נתתי להם כי הם נרשמו אחרי תקופת הרישום. ונכון, הייתי צריך לפתוח שתי כיתות.

לשכת ראש המועצה

- ברק: אז המבחן שלך הוא תקופת הרישום ולא שתי כיתות?
- אוהד: לא.
- ברק: זה מה שאתה אומר. זה לא כשמתמלאות שתי כיתות אתה עוצר את הרישום ללפידים, אלא כשנגמר תאריך ההרשמה ויש הורים שלא נתתם להם ובאו אחרי תקופת ההרשמה.
- יגאל: אין לנו מצב של שלוש כיתות א' באחת.
- יהונתן: אני שואל הכי קשה שיש, במידה, מדברים פה, אמרת אם הולכים במסלול משפטי, שיש עתירה.
- ברק: אפשר לעצור.
- יהונתן: לא משנה, נניח שממשיכים עם זה, יש לנו המלצה, יש אפשרות להגיד שיש עילה לעשות שוויון בין בתי הספר בכיתות, יש ההיגיון ברור, השאלה אם זה עומד במבחן המשפטי להגיד שיש שוויון של שתי כיתות בבית ספר, זה משהו שלהגיד להם אחר כך: חבר'ה, משפטית זה עובד. אם לא, אז אנחנו ממילא משחקים במשחק שהוא לא, אתה מבין?
- יגאל: לא הצלחתי להבין אותך.
- יהונתן: אני אומר ההיגיון של מה שאתה מציג זה שאתה רוצה לאזן את בית ספר ברקאי ובית ספר משואה במובן זה שיש שתי כיתות בנים בכל בית ספר. השאלה שלי במובן המשפטי, כשהם הולכים עכשיו לעתירה מנהלית מול המועצה, האם השופט יגיד: במבחן של לאזן בין בתי הספר.
- יגאל: לא, זו לא הטענה היחידה והם גם קיבלו את זה במכתב. עוד משהו אתה רוצה להגיד?
- אוהד: לא, אמרתי חוץ מזה שאין לנו מקום שם.
- יגאל: ומבחינה פדגוגית.
- אוהד: לגבי השאלה הזאת, זה הדבר השלישי, אנחנו חלילה לא משסים הורים בהורים. אנחנו לא שאנחנו אומרים לדבר איתכם ולא שום דבר, אני לא סתם אומר, לא שלחתי אף הורה להגיד: אתם תעשו ואתם תגידו להם ואתם תילחמו ביניכם, לא עושה דבר כזה ולא אעשה דבר כזה, וזהירות של הורים השנה, ואמרו לי גם: אנחנו לא נאבק על הדבר הזה אם בסוף אתם תחליטו ונצא במלחמה מיותרת. אבל לבית הספר זה גורם דבר רע, ועל זה אי אפשר ואני אומר את זה כמנהל בית ספר לשעבר, כמחנך לשעבר, עם כל הזה אני אומר לך שזה דבר רע. להתחיל תהליך עם ילדים שנה ועוד שנה ואז פתאום לערבב את הכיתות ולצוות מורים אחרת, ולעשות זה, זה דבר רע חינוכית. הוא לא נכון והוא לא טוב, הוא לא היה טוב אף פעם, הוא דבר לא טוב, תשאל עכשיו... זה נורא קל, אתם תגידו: אני לא מסכים, כן מסכים. לא משנה, אני אומר לך דעה מקצועית. מקצועית זה דבר רע.

לשכת ראש המועצה

- מאיר דויטש: אני מסכים איתך.
- אוהד: אם לא אני אשמור עליהם אז מי ישמור עליהם?
- מאיר דויטש: אני מסכים איתך שזה דבר רע.
- אוהד: אם אתה מסכים איתי שזה דבר רע אז...
- מאיר דויטש: המנהלת לא אומרת את זה.
- אוהד: המנהל לא רשם.
- מאיר דויטש: אני אבא, אני לא הולך למנהל.
- אוהד: יהודה, למה הטעם? יש מוכר, קוראים לו משה, הוא גם אומר שאפשר, נו אז מה?
- מאיר דויטש: הוא מוכר, אני קונה אצלו.
- אוהד: יש תהליך רישום, ברישום זה נאמר, עכשיו עוד התייחסות אחת של משה שנאמר פה מקודם.
- מאיר דויטש: אני לא אמרתי שאתה אמרת להם. פשוט מאוד אמרת טענה שהם לא מסכימים.
- אוהד: הייתה ישיבה מסודרת. אם מנהל בית הספר, אגב, על כל תלמיד שאני מעביר אני עושה את זה, כי אני לא מעביר תלמידים בצורה זה, כי אני יודע גם שהרבה הורים חושבים שאם לילד יש איזה שהיא בעיה, הם יעברו בית ספר והבעיה תיפתר. כאנשי מקצוע, אני אומר לך, שבדרך כלל הבעיה תעבור עם הילד והיא תתעצם פי 3.
- מאיר דויטש: צודק.
- אוהד: ולכן, לעדכן את המעבר, אני שואל את מנהל בית הספר היוצא והנכנס, עם היועצים, אנחנו עושים דיון מקצועי. אותו דבר גם עשיתי עכשיו. שאלתי אותו קודם כל לפני שאני בכלל דן בדבר הזה מה דעתו בעניין, עוד לפני שדנתי בדבר הזה, מה דעתו בעניין. הוא אמר לי לאור מה שהיה בשנה שעברה, הדבר הזה הוא רע, לא טוב לי ואני לא רוצה. ואם אני ועד ההורים – ועד הורים שהוא ועד מייצג, לא רק הורים פרוביזורים, אמרו: טוב מאוד. אם מנהל בית הספר אומר את דעתו המקצועית ואנחנו שנינו הסכמנו גם שמבחינה פדגוגית חינוכית זה לא טוב, זה דבר לא טוב.
- ברק: אוהד, יש לי שאלה. אתה אומר שמנהל בית הספר אמר לאור שנה שעברה שזה היה קטסטרופה. נכון? זה מה שאתה אומר?
- אוהד: אמרתי שזה היה לא טוב, כן.
- ברק: יפה, באיזו שנה בדיוק בית הספר שכל השנה הייתה בקורונה בבית? אני רק רוצה להבין איזו שנה הייתה? איזה התמודדות הייתה להם עם הילדים בבית הספר? שנה בזום.

לשכת ראש המועצה

- אזהד: הייתה שנה בבית הספר, שנה בבית הספר, גם עם ילדים, זה בכלל לא רלוונטי.
- ברק: זה רלוונטי.
- אזהד: עוד פעם, אתה עושה עכשיו משהו שהוא לדעתי לא נכון, אתה לוקח איש מקצוע ואתה מזלזל במקצועיות שלו.
- ברק: זה לא מה שאני עושה.
- אזהד: זה בדיוק מה שאתה עושה. אתה לוקח איש מקצוע שאומר לך הייתה שנה והייתה התנהלות והיה קשר אישי בין מחנכים. ולהפך, במקום שהמחנך יהיה בקשר עם הילד שהוא כבר מכיר אותו שנה שעברה בגלל שעשו ערבוב של הכיתות, הוא התחיל את השנה בלי להכיר אותו בכלל, בלי להכיר את הילדים ובלי לשמור על קשר ובלי לשמור. אל תזלזל באמירה מקצועית של איש מקצוע.
- אזהד: בסדר, שאומר לך שזה דבר שהוא לא טוב, זה הכול. תספור כמה שעות היו פה, כמה שעות היו, בסדר.
- ברק: מסכימים איתך לגמרי, אבל אני רוצה להגיד, יש פה ותחת אחריות המועצה, תקלה שאין בה דוגמה ותקדים אולי בכל הארץ ואם מובנה שיש פה בית ספר שהוא א-ג ובהכרח הילד מיטלטל בכיתה ד לבית ספר אחר, דוגמה לזה אולי לא... אפילו בעולם, אין כזה דבר, אוקיי? אז הילד מיטלטל לבית ספר אחר ואנחנו רואים את זה, אני הייתי בשני בתי הספר וראיתי את הדבר הזה. האירוע קשה מאוד, כיתה מדוגמת. בכיתה ג בלפידים אחרי שעוברת אותה כיתה כמו שהיא לכיתה ד, רמת ההתנהלות היא ברמות שלא הצלחנו בתור הורים שנה שלמה עם שגית להבין מה קרה לילדים האלה. הם עוברים טלטלה אדירה וזה תחת האחריות שלכם, וכשאתם אומרים שיש פה בעיה פדגוגית, יש פה בעיה פדגוגית ארוכת שנים שהתחילה לפני המשמרת שלך אבל היא עדיין...
- אזהד: והיא תיפסק במשמרת שלי אני מקווה.
- ברק: הלוואי אבל לא על חשבוננו ולעשות את זה בתהליך מסודר התנהלותי ועל זה לא נתת תשובה. אין בעיה לעשות, אין שינוי. השינוי הזה הוא הכרחי פדגוגי-חינוכי, אבל צריך לעשות אותו בצורה כזאת שהבן אדם יידע מה המסלול של הילד שלו, ולא בכיתה ד פתאום אומרים לו: חביבי, התוכנית שלך היא כזאת.
- אזהד: מ-2016 זה מפורסם שנה בשנה.
- ברק: לא, אז א' תוכיח את זה, אנחנו לא ידענו מזה.
- אזהד: אני יודע, אני כרגע לא בשלב ההוכחות, אני אוכיח את זה כשצריך להוכיח את זה.
- ברק: אין בעיה, זה עניין של התנהלות.
- אני אומר, הבעיה החינוכית פדגוגית, טמונה בסיום הזה של א-ג.
- מאיר דויטש: אנחנו רוצים להגיד משהו נוסף בהמשך למה שאמרת בהתחלה, אם הייתה התנהלות אחרת מהמועצה, זאת אומרת שהייתם מגיבים בהתחלה והייתם

לשכת ראש המועצה

אומרים: מה חסר? למה אתם רוצים ברקאי? למה אתם רוצים זה? אולי אפשר לספק לכם את זה? בשום מצב לאורך כל הדרך, לא קיבלנו מכם, במקרה הטוב לא קיבלנו תשובה. במקרה הרע, התשובה הייתה מעליבה ומצחיקה. להגיד לנו: אתם רוצים פרסונלית בגלל שזה ברקאי ואתם לא רוצים באמת חינוך לילדים שלכם.

אוהד: לא אמרתי שאתם לא רוצים חינוך, חס וחלילה.

ברק: אוהד, קודם כל זה עלה בישיבה שישבנו פה עם יגאל, אמרת: ברור לי שלא כולם רוצים לעבור לברקאי כי זה ברקאי.

אוהד: זו לא אותה אמירה, נשים את הדברים על השולחן. אני משוכנע בשביל הפרוטוקול מה שנקרא, אני משוכנע שכולכם רוצים מאוד חינוך מאוד טוב לילדים. לרגע לא אמרתי שיש משהו אחר.

ברק: אנחנו אמרנו מהתחלה שאנחנו רוצים חינוך תורני יותר, את החינוך של ברקאי, אמרנו את זה וזה גם כתוב במכתב של עורכת הדין ואמרנו את זה גם לפני בפניות אליכם, זה נאמר יותר מפעם אחת, עוד פעם ועוד פעם הדבר הזה נאמר. להגיד שלא נאמר? זה לא נכון. הדבר השני שאני חושב שאתה קצת מטעה פה, בסיום בית ספר לפידיים יש רישום, לא מעבר, יש רישום וזה שני דברים שונים. אם היה בקשת העברה סתם ככה, סבבה. אבל אתם בזה שפתחתם לי רישום ואפשרתם לי לרשום את הבן שלי לברקאי ואז ביטלתם על דעת עצמכם בלי להודיע לי ורשמתם אותו בעצמכם כמנהל זו תקלה. שנייה, אז המעבר.

לא היה פה מעבר מההתחלה, ויש בכיתה ג בלפידיים רישום ולא מעבר. אתם ביטלתם את הרישום שלי שאני עשיתי באתר של המועצה לברקאי, ביטלתם אותו על דעת עצמכם בלי לעדכן ובלי להסביר ובלי שום דבר מסודר, והפכתם אותו לרישום למשואה ואז אתה אומר: אני עושה בקשת העברה. זה לא נכון.

יגאל: לא הבנתי על מה אתה מדבר.

ברק: יש נקודה הרבה יותר חשובה, אמרת שהילדים שלי הם לא מספר, הם ילדים, הם חשובים והכול. תסלח לי, סביב המחלקה שלך זה לא מה שקורה. כי אם הילד שלי שרושמים אותו בחינוך מיוחד לגן ואז אנחנו אומרים זה לא גן שמתאים לו והיא אומרת, לא משנה, אני לא אזכיר שמות, אומרת: לא ראיתי את תאריך הלידה שלו, לא בדקתי, והיא אומרת לה: למה לרשום אותו בגן בשכונה אחרת בכלל, לא חבל על ההסעה? "הסעות משרד החינוך משלם, זה לא משנה לי". אבל הילד צריך לנסוע בהסעה במקום להיות בגן בשכונה. אז עם כל הכבוד הילדים כנראה לגמרי מספר ולא מסתכלים מה באמת מעניין אותי איפה אני רוצה לחנך את הילד שלי וזה מה שהכי חשוב לי. אני רוצה לחנך אותו במקום שמתאים ועוד הערה קטנה אחת, אתה אומר לי: כן, נוסף עוד אברכים, נוסף זה. מי אומר שההורים האחרים הילדים האחרים במשואה זה מה שהם רוצים? אני רוצה חינוך תורני לילדים שלי ויש פה מוסד שיכול לתת את החינוך הזה לבן שלי בכיתה ד. משואה לא עושה את זה, זה לא המטרה שלו, זה לא הילדים ולא הורים שבחרים ללכת מלפידיים למשואה בכוונה, הם לא מחפשים את זה. למה לכפות עליהם, למה לעשות את הצעד הזה בשבילם?

לשכת ראש המועצה

- אודה: לא אמרתי לכפות עליהם.
- ברק: אם אתה הולך לדחוף שם עוד אברכים ועוד שעות ועוד זה, מה תעשה להם.
- אודה: א' אנחנו יכולים לעשות תוכנית. אני אענה לך על האחרון, למרות שכתוב ראשון-ראשון, אחרון-אחרון. אני אענה לך על האחרון. לא אמרתי שאני אכפה על כולם אבל אני יכול לייצר תוכניות ייחודיות כמו שאנחנו מייצרים תוכניות לדוברי אנגלית ופה במועצה עושים לנו על זה, ויש תוכניות. כמו שעושים תוכניות למצוינים, אנחנו יכולים גם ליצור תוכניות תורניות. מצוין.
- יהונתן: יש כאלה שאומרים שזה משנה את הדינמיקה.
- ברק: יש קו של בית ספר וכל אחד קו אחר, אין מה לעשות. היינו שם, אני אומר לך, ניסיתי את זה ונכוויתי. אני יכול להגיד לך, היו לי ילדים גם ופה וגם פה. ואמרו לי בוא ננסה, והלכו כל הקבוצה ביחד והתחרטנו על זה, מה לעשות?
- אודה: אני חושב שיש מה לעשות, אבל הייתה תקלה וזה דבר ראשון שאמרת, הייתה תקלה, לצערי אני אומר, זה באמת נראה לא מקצועי ולא רציני, בחברת הרישום. אנחנו לא עושים את הרישום אצלנו, הרישום נעשה בתוכנה שנקראת ספרה, זה שירות שאנחנו קונים, אגב, בלא מעט כסף. בשביל הרישום. והם עשו שתי תקלות, תקלה ראשונה כשהם פתחו את הרישום, ה פתחו אותו גם לברקאי בכיתה ד וגם לבחירת גנים בגני הילדים. שתי תקלות שהם עלו עליהם יחסית אחרי כמה שעות וסגרו את זה. לא הייתה לי מעורבות בזה ולא אני שלחתי סמסים ולא שלחתי שום דבר.
- ברק: איפה, אבל התקלה הכי גדולה, נגיד שהייתה תקלה טכנית, אחרי זה איפה אתה?
- אודה: אני לא ידעתי מהתקלה.
- ברק: אבל המדיניות היא שלך מלכתחילה.
- מאיר: מיד שלחתי לך סמס, גם אשתי, מיד.
- אודה: ואני עניתי לך גם על זה.
- מאיר: ענית לי?
- ברק: אתה שינית מדיניות, למה לא באת ולא אמרת את זה?
- אודה: מדיניות זה נקודת מחלוקת.
- רותי: יש לי משהו להגיד.
- יגאל: כן בבקשה.
- רותי: קודם כל אני אקדים ואומר, הסיפור האישי שלי, יש לי שני בנים גדולים, שניהם התחילו בלפידיים ואחד עבר בכיתה ד למשואה ובכיתה ז לברקאי, אחד בכיתה ד עבר לברקאי, היה סיפור באותה שנה, 18 ילדים שעברו לברקאי, שניהם תודה

לשכת ראש המועצה

לאל תלמידי ישיבה גבוהה, שניהם הצליחו וזה לא אומר שכל אחד יש עדיין את הבעיות בבתי ספר, באמת ליבי איתכם על המאבק, כי אני יודעת שזה מאבק של כבר כמה שנים. אנחנו בוועדת חינוך העלינו את הנושא הזה, את נושא המעברים לא רק לכיתה א, גם לכיתה ד וגם המעברים מכיתה ו עד ז. אני חושבת שכן אפשר לעבור ולראות מבחינה טכנית. קודם כל, צריכים לשבת עם ההורים הרבה הרבה יותר מוקדם ועל זה דיברנו שנה שעברה בוועדת חינוך, שאסור לתת לדברים לזרום עוד ועוד ולהגיע לקיץ כי אז כולם לחוצים. גם מערכת החינוך וגם כמובן ההורים שלא יכולים לספר לילדים שלהם איפה הם יהיו שנה הבאה, כי אי אפשר להתעלם מהם מראש, חייבים בשלב הרבה יותר מוקדם ואני חושבת שצריכים לקחת בחשבון את נושא בית ספר משואה החדש שהולך להיפתח בעזרת השם עוד שנתיים ואולי השנתיים האלה ואני מניחה שכשהוא ייפתח הוא יהיה בית ספר טכנולוגי ומתקדם, אז הכוחות לדעתי די יתאזנו בסיפור הזה.

צריך לחשוב אולי בגלל שזה רק שנתיים או שנה, שנתיים, כן אפשר אולי ללכת לקראת ולתת לילדים את המענה שההורים רוצים. דיברנו גם בוועדת חינוך על זה, היו כמה קולות. אני גם מאמינה כמו בכלכלה חופשית, אני מאמינה בחינוך חופשי ואני מאמינה גם שבסופו של דבר הכול יתאזן. ואם עושים את זה לא בצורה כזאת, כמובן שבצורה כזאת אם היום נאשר להם אז פתאום כל ההורים יגידו: ואוו, כנראה שברקאי שווה יותר. אבל אם זה היה נעשה בצורה טבעית יותר, ההורים גם לא היו חושבים על זה יותר מדי. אז נכון לעכשיו אנחנו בעתירה.

ברק: ואפשר לעצור את זה.

רותי: אולי כן אפשר עדיין.

ברק: תלוי במועצה.

רותי: בדקה ה-90 להסתכל מבחינה טכנית על המספרים. אפילו להציע מצב כמו שאני יודעת שזה לא אידיאלי, אני לא יודעת אם זה ילך, אבל אפילו כמו שהיה ב-(לא נשמע) שהציעו את ההגרלה. אם יש נגיד 10 מקומות ויש 18 ילדים, לפחות אולי שחלק יקבלו ולא כולם לא יקבלו. אם זה מבחינה טכנית מסתדר. מבחינת הכיתות. אפילו אם זה יעלה לנו קצת כי אם אנחנו מסתכלים הלאה לעוד שנתיים לבית ספר משואה החדש, אין לי ספק שהוא יאזן דברים. יכול להיות שגם בית ספר משואה החדש יעשה מסלול תורני נהדר ואז פתאום כולם ירוצו חזרה. תחרות זה דבר מאוד בריא.

ברק: זו תחרות מצוינת.

רותי: תחרות זה דבר בריא, זה נותן לכולם לעבוד קשה, כל יום עבור ההורים. זה מה שיש לי להגיד.

יגאל: עוד מישהו רוצה להוסיף?

רותי: אני מקווה שזה יסתיים בצורה נכונה.

לשכת ראש המועצה

- משה: מקודם התחלתי להגיד ולא סיימתי.
- יגאל: תוכל להשלים אין בעיה, רק לראות אם חברי המליאה.
- משה: זה מתחבר למה שרותי אמרה, שאם היו רוצים ליצור דיון יותר מקדים, לא היו מגיעים לפה. אני לא אומר את זה בשבילי כי אנחנו כבר פה, אבל אני אומר באמת לשנים הבאות להימנע מכל הקקופניה הזאת, אם מגיע, נוצר מצב כזה, פברואר-מרץ, כנסו את ההורים, היה 17 הורים שפנו במרץ במיילים ולא קיבלו מענה ובואו תראו איך מגיעים לאיזה שהוא מתווה שירצה, לא יודע אם את כולם, אבל את רובם לפחות. כרגע אנחנו פה, זה כבר מאוחר מדע.
- יגאל: אוקיי.
- רותי: ודבר אחרון לדעתי אסור לערב ועד הורים. כמובן שאם ישאלו את ועד ההורים של ברקאי אם אתם רוצים עוד ילדים, ברור לי שגם אני הייתי אומרת: לא, אני לא רוצה. זאת אומרת צריכים לכנס רק את הגורמים המקצועיים, ועד הורים יטפל.
- יגאל: לא הבנתי, מה השוויוניות שאת שומעת הורים מצד אחד, ומהצד השני שלא תהיה לו אמירה?
- רותי: לא, זו לא אמירה, זה לא קשור. זה לא שוועד הורים בלפידים בא ודורש משהו, זה הורים פרטניים באים ודורשים. ועד הורים של ברקאי, לא אמור להיות להם say אם ייכנסו עוד תלמידים.
- יגאל: גם במסגרת זה שמפרקים להם שתי כיתות קיימות. זו האמירה שלך.
- ברק: למען הדיוק, ועד ההורים של ברקאי משנה שעברה היה נגד המאבק.
- רותי: אני יודעת, וזה גרם להרבה מריבות.
- מאיר: ואם ועד ההורים יחליט שרק ג'ינג'ים עם עיניים כחולות יכולים להתקבל לבית ספר?
- יהונתן: בהקשר הזה ספציפית שרותי אמרה, נדמה לי שגם אני חושב שוועד הורים, כמו שגם חייקין אמר פה, שלנו אין סמכות מקצועית, גם ועד הורים הוא במירכאות מיותר פה בהקשר של הסמכות. זה משהו שצריך להיפתר מול גורמי מקצועית או משפטית או כל דבר אחר.
- יצהר: אין ספק שהבעיה שעולה פה היא בעיה של טובת הכלל וטובת הפרט והאיזון ביניהם. אפשר לדבר על זה באריכות. אבל במציאות שכבר נוצרה, צריך לשבת עוד פעם, הגורמים המקצועיים ולחשוב אולי איך, מה עושים, אולי איזה שהוא פתרון של להיות חכם ולא להיות צודק, כי להיות צודק כמי שעומד מהצד, אין לי ספק שאוהד צודק. משפטית ככה נראה לי. האיזונים הם כאלה שבסופו של דבר המערכת, טובת המערכת היא שיהיו שתי כיתות בכל בית ספר ושיהיה איזון ביניהן. אתם כגורם מחליט, חייבים לשקול את טובת הכלל ולא את טובת הפרט עם כל הכאב שבזה. גם אם עשו פשלות וגם אם לא בדיוק הודיעו, עדיין זה לא מצדיק את המחיר שזה כולל. כשאתה עושה את כל האיזונים, בסופו של דבר

לשכת ראש המועצה

האיזון של הכלל גובר על איזון הפרט. אבל מצד שני, מצד שני יש בו תחושה באמת מאוד קשה שלהם ואני שומע את זה ושמעתי את זה גם קודם, ויכול להיות שפה כן צריך להיות חכם ולא צודק. לנסות למצוא אולי פתרון, אולי סוג של לא יודע, צריך לחשוב. צריך לשבת בניחותא מה שנקרא, רק אתם הגורם המקצועי, אולי יש איזה שהיא דרך, ובאמת בנטרול של האמוציות. יש פה אמוציות מכל הכיוונים, לנסות למצוא. כי המחיר החברתי שאנחנו פה משלמים על העניין הזה הוא גם גבוה. זה גם נקודה שצריך לחשוב עליה.

עוד משהו? אני קצת אתייחס.

יגאל:

אני אגיד לך עוד משהו בחוויה שלי מהאירוע הזה, סתם ברמה... אני כל הזמן מתלבט בזה. הרי כשבא אלי היום ילד בכיתה ב לצורך העניין ומבקש ממני העברה כי החברים שלו נמצאים פה ושם. אני יכול להגיד: תשמע. באופן תיאורטי אני יכול להעביר אותו כי מבחינת המספרים הוא אומר: תשמע, אני היחידי מכל השכונה שלומד בבית ספר לפידיים, אני רוצה לעבור לבית ספר ברקאי. חברים מבחינתי זה שיקול מאוד משמעותי ומאוד חשוב. אם אתה לוקח את זה בחשבון. אבל גם יושב לי בראש: אחרי זה יגידו לי שהעברתי בכיתה ב ואז לא תהיה לי טענה משפטית. אני צריך עכשיו לא לתת לו בשבילי. אני לא רוצה להיות במקום, באמת אני אומר, לא רוצה להיות במקום הזה. רוצה להיות במקום שאני יכול לאפשר לילד לגדול במקום שלו – אז אני נותן לו. וכשאני לא יכול אז גם סומכים עליי שאני לא יכול. אבל כל הזמן אני אתחיל לשאול: רגע, בכיתה ז אני לא אכניס אותו כי אם אני אכניס אותו יבואו אלי עם טענה אחרת בכיתה ד. כל הזמן אני צריך לחשוב בראש המשפטי?

אוהד:

לא.

משה:

אוקיי, ממחר בבוקר אין אף אחד כי אף אחד, אני לא רוצה להתחשב באף אחד כי אם אני אתחשב במישהו, אם אני אתחשב במישהו – אחרי זה זה יבוא לי בהפוכה.

אוהד:

אוהד, מהתחלה אמרת, הייתה תקלה לא שלך. מעולה. אבל האחריות היא שלך.

משה:

נכון.

אוהד:

ואת האחריות לא לקחתם אז, לא טיפלתם בתקלה שהייתה. אנחנו נרשמנו לברקאי, לא עשיתם סדר בדבר הזה, לא דיברתם איתנו ולא הסברתם למה זה חסום ולמה אתם משנים את הרישום שעשיתי כדין וקיבלתי אישור עליו.

משה:

קראת את ההודעה שהייתה ברישום אגב? באותו רישום שרשמת, באותו רישום.

אוהד:

אתה עכשיו זוכר?

משה:

אני אגיד לך, אני אגיד לך כי אני יכול להוציא אותה. באותו רישום כתוב שהמשך הישיר של בית ספר לפידיים הוא בית ספר משואה, ולא ניתן לזה ועל אף זה אנחנו מבקשים. זה היה באותה הודעת רישום כשאתה נרשם לברקאי, היה כתוב למעלה.

אוהד:

לשכת ראש המועצה

- משה: תראה לי שזה היה רשום כשרשמתי לכיתה א.
- אוהד: אני אראה לך, יש לי צילום מסך שהוצאתי מהארכיון.
- יגאל: לאור הטענה שהעליתם, ביקשתי להסתכל כי אני זוכר שעוד בתקופתו של יאיר ושדי, אחרי הכאוס שהיה עם ברקאי ואחרי הכאוס שהיה עם לפידים, ביקשנו לרשום. כדי לא להיות עוד פעם בסיטואציה, כדי שלא יהיה מצב של מעברים. התחלת בלפידים – תגמור במשואה. התחלת בברקאי – תגמור בברקאי וזה בסדר גמור. בינינו המעברים האלה הם לא טובים ולכן גם ביטלנו אותם. אני ראש מועצה ראשון אחרי 40 שנה, שאין יותר א-ג. משנה הבאה או ד או אין, המחוז מחובר, והמלווה הפדגוגית בזה, הכיוון שלנו אין יותר א-ג. לא דרך אגב תורני-לא תורני, בגלל שהמעברים האלה לא טובים לילדים. א-ג, ג-ו, ו-ח.
- דובר: מסכים.
- יגאל: תאמין לי, כמו גיבוש של מטכ"ל הפך להיות.
- דובר: אין על זה ויכוח.
- יגאל: ולכן אין יותר את זה. החלטה לא קלה, כי אנחנו מבינים שיכול להיות שיווצר פה עוד איזה שהוא משהו, שאנחנו צריכים לראות איך אנחנו חיים איתו בצורה שהיא נכונה, ואין לי ספק שבתו הספר צריכים להיות איכותיים אחרים. להגיד אני בית ספר תורני? לא נראה לי שזה כבר היום מושך אולי עדיין את ההורים פה בעתיד, יכול להיות טכנולוגי ימשוך יותר ויכול להיות מדעי איכות סביבה. כל אחד שיבחר את המסלול / היחודיות שלו. יש מנהלות חדשות, מנהלים, מנהלות, כל אחד היום פותח את הדרך שלו, ראיתי ברקאי לומד מרימון, רימון לומד מאשכול, כל אחד רואה היום את הדרך החדשה. אבל אי אפשר היום להגיד שהדגל שיהיו רק תורניים כי ההורים כבר היום מחפשים קצת יותר מזה, הם רוצים 8200 הבאה, את הערכים של איכות הסביבה. וזה בסדר, זו התחרות הבריאה. לגבי ההיסטוריה, דיברתי עליה, ההיסטוריה רק הייתה הפוגה לפני 5 או 4 שנים שהייתה בריחה מברקאי וגם אז עצרנו אותה. וגם אז עליהם ועמדנו בפרץ כי מאוד האמנו בברקאי, אני מזכיר לכם ברקאי פתחנו אותו עם 14 ילדים, ששכונה מאוד מסוימת של דתיים לא רצתה לשמוע על ברקאי. פתחנו אותה דווקא במקום חילוני כי אמרנו, יש צורך – יהיה. אין פה משהו שמנסה ללמוד או להתנגד למשהו. אבל כשאתה שומע יותר מדי דברים שמעבר כזה יכול לגרום להם ככישלון, אתה חייב להיות קשוב גם לצד הפדגוגי והמבנה. הצד הפדגוגי עומד חד משמעית ואני לא יכול להתעלם מאמירה של המנהל ושל אוהד, שאומר מעבר כזה זה גרוע מאוד. אני יכול להגיד לכם ואני חושב שגם קראתם את זה. חלק מההורים שכבר עשו את המעבר הזה לפני שנה ושנתיים כתבו לכם שהמעבר הזה גרם לטראומה לילדים שלהם. לא ביקשתי מהם ולא שאלתי אותם, כתבו את זה לי צילמו מסך ושלחו. אבל אני לא מסתמך על זה. ברגע שמנהל בית ספר בא ואומר: אני מבחינתי, אתה לוקח לי שתי כיתות ג, מפרק אותן ובונה איתן שלוש כיתות ד – אני לא מסוגל לעמוד בזה, לא עם הסגל שלי ולא עם עצמי, ואתה הורס לכל הילדים האלה את ההמשך עד לישיבה, דבר שני, אין אפשרות לכיתה. אין לנו. הבניין של ברקאי מוגבל, אנחנו כבר חמש שנים מבקשים תוספת בניון, לא מקבלים אותה. בית ספר ברקאי, דרך אגב, היחידי

לשכת ראש המועצה

שמשנה לשנה דוחים לנו את הבנייה שלו כי אומרים הוא הגיע למיצוי שלו. מלפידים גייסנו עוד שש, קיבלנו עוד שש השנה. משואה 24 כיתות, רימון אנחנו לא מקבלים כלום כי אין מספיק ילדים. ישיבה תיכונית קיבלנו 6 כיתות, אנחנו בונים אותן גם השנה. לברקאי, סירוב מוחלט מהסיבה שהוא הגיע למיצוי שלו. מסרבים לתת לנו אפילו בינוי של חדר אחד. השבוע כדי לראות אולי אפשר, הם לקחו תצ"א מעודכנת כדי לחפש אלטרנטיבה, סירוב מוחלט. אין אפשרות היום לעשות משהו, יש לך התנגדות פדגוגית, ויש לך התנגדות מבנה והדבר השלישי יש לך גם מאחורי האוזן מה קורה עכשיו אם משואה בא. אם מפרקים את משואה, הוא רק מתחיל את הדרך שלו. הרי כיתה ד של היום, כבר במשואה החדש תהיה המחזור הראשון שגומר שנה עד הסוף, הוא יקבל את א-ב של עוד שנה. כי זה מה שהולך להיות. בית ספר משואה הולך להיות א-ו. לפידים הולך להיות א-ו. אחד מהם כבר הולך להיות, שניהם, אלה עם הבנים, אלה שייכנסו כבר יהיה להם א, ב, ג. כבר מתחילים לראות את המסלול הזה אצלם. לפי דעתי השיח הזה איתכם או עם חלקכם, היה לפני ארבעה חודשים. אמרו מקודם שנזכרנו בדקה ה-90 או למה לא עושים את השיח קודם. אני לא זוכר אחד פונה אלי ולא מקבל תשובה, התשובה יכולה להיות שאוהד יענה לכם ותקבלו את התשובה ממנו, לא זוכר שאין תשובה, אני גם זוכר יותר מפעם אחת שאמרתי לכם אפשרות למעבר לבית ספר כל כך מלא, ארבעה חמישה תלמידים אפשר לעבור. ואמרתי לכם את זה. כשאתם באים עם קבוצה של 17 ואומרים: כל הקבוצה או אף אחד אחר לא – אין אפשרות להתגמש. אמרתי לכם תבואו ארבעה / חמישה שבאמת הנושא התורני זה בווריד שלהם, אני מעריך שגם אריאל יוכל להגיד: חמישה אני יודע להסתדר. 2-3 כל כיתה אני יודע לנווט.

כמה עברו שנה שעברה?

משה:

שנה שעברה זה עדיין מילא לנו שתי כיתות. אין לנו שלוש כיתות. אם זה היה בא וממלא והופך לי עוד פעם את הכיתות ואמרתי לך גם את הפידבק שאני מקבל מההורים שהמהלך לא היה טוב. אנו נכנסים למשואה החדש, משואה שיעבור עם פחות כיתות, רעיון. כי ברקאי הרי לא הולך להישאר איפה שהוא, כבר אי אפשר לחיות איתו באמצע השכונה, העתיד שלו זה לעבור ליד אולם הספורט. אין לי כזאת אמירה שאומרת חוץ מהבקשה שלכם שום דבר שתומך בתהליך. התנגדות של המנהל, ועד ההורים שאינם רוצים שנתחשב בו ואנחנו יודעים את הדעה שלו, עם חוסר במקום, אני שומע את מנהל המחוז, הרב גד בר טוב, את הדעה שלו. כל הצד הפדגוגי אומר התהליך הזה לא טוב, גם נתנו את הפתח ורותי אמרה את זה ואני אומר את זה כבר 4 חודשים, תבואו קבוצה קטנה כמו שעשינו עם רבבה ולהבה.

יגאל:

אבל לא חיפשנו להיות קבוצה.

יהודה:

אני אשלים לך, כתבתי גם רבבה ולהבה. הקבוצה ואנחנו לא זזים ורק קבוצה. וביום שהתחילו ההגרלות, ראית אחת או שתיים אומרות: אני אמרתי רבבה אבל אני לא רוצה רבבה, אני רוצה להבה.

יגאל:

להזכיר לך גם עם רבבה. הרי רבבה זה הקבוצה הראשונה שאמרו חינוך ביתי ולא עזר כלום. נתנו להם כל פתרון אפשרי: הר ברכה, דרקע, הסעות חינוך, בהר ברכה רצו כסף על ההסעות. דרקע באו לפה לשיחה עם ההורים, מה שאתם רק

לשכת ראש המועצה

רוצים: תורני, אורך שמלות, הסעות חינוך. ודרכא נחשבת לאחת הרשתות הכי טובות בארץ. הם יודעים לגייס המון שלא אמית ולא אף אחד אחר יודע לגייס. רמת הלימוד... זמן נסיעה מדדנו מול הוד השרון ורעננה של הילדים החילוניים שנוסעים, אותם זמנים. וכל הזמן לא, לא, לא, רק רבבה. לנו טכנית אין מקום. הוצאנו את כל ילדות אריאל, אין ילדות אריאל ברבבה. אין ילדות של קדומים ברבבה. פיננו את המקום אך ורק לילדות של קרני שומרון כנגד רישום של ילדות של יקיר ונופים שלא רוצות ללמוד ברבבה, שמפנות לנו מקום.

יהודה: מישהו הבטיח להם רבבה?

יגאל: אף אחד לא הבטיח, אנחנו תמיד אומרים להם את כמות הילדות שפנויות שם.

יהודה: זה ההבדל.

משה: זה בדיוק ההבדל.

יגאל: גם לכם לא הבטיחו.

יהודה: הבטיחו לנו.

יגאל: לא הבטיחו וגם כתוב לכם ברישום שלא, אמרתם לי את זה, הלכתי לבדוק את זה בספרים, הופיע חד משמעית: ההמשך יהיה במשואה. ואתם למרות שאתם במשואה, תמשיכו לרשום את הילד שלכם כדי שלא (לא נשמע). רגע, עוד משפט אחד. שמעתי את מה שאמרתם גם לגבי הנושא של החינוך התורני שהוא בווריד, ואני לא פוסל את זה, שמעתי את זה לפני שלוש שנה כאשר צץ הרעיון ואמרנו צריך אותו. ושמעתי את זה לא מזמן עם ההורים של רבבה שבסוף לא היה להם מקום והלכו ללהבה. ישבנו פה עם הרבנים ובנינו להם מסלול למרות שכל החברות שלהם מבני עקיבא לומדות מטר מהן. אבל הבנו שצריך, פתחו מסלול צוותא. שאתה יכול לקחת את אותו מסלול עם אותן בנות באותו מוסד ולתת להן ערך מוסף. אני כל הזמן בא להורים, אני חושב שהרבנית שולמית, שולי, באמת באו עם ידיים נקיות, אני מזכיר לכם שהרב דוד זה היה במשואה, הכנסנו ר"מ, עם אותו משבר שהיה לפני שלוש שנים, 4 שנים, שליווה את הילדים ונתן להם ערכים נוספים, בצד התורני כמו שההורים ביקשו לאותה כיתה שהייתה קצת יותר תורנית. אם רוצים לבוא עם ידיים של פדגוגיה, עם ידיים של ערכים ותורני ומבינים שהמסלול הזה הוא מסלול שאפשר לעשות אותו גם בלי לפגוע באוכלוסיה השנייה. שהילדים האחרים יכולים ללמוד חשבון, מחשבים, לשחק כדורסל. אני לא יודע מה. והילדים האלה יקבלו העשרה גם בצד התורני, אפשר להגיע איתו להסכמות.

יהודה: אל תשווה לאולפנה כל הזמן. זה יפה שאתה מוצא פתרונות יצירתיים, להם לא הבטיחו.

יגאל: מי הבטיח לך? לא הבנתי.

יהודה: גם ההנהלה וגם מסורת השנים.

יגאל: מסורת השנים?

לשכת ראש המועצה

- גם שנה הבאה. יהודה:
- מסורת השנים אתה חוזר אליה ואני מראה לך בדיוק הפוך. יגאל:
- שלושה ילדים שלי למדו בברקאי, לשלושתם בכיתה ד באותה קבוצה וברוך השם כולם בסדר, לא קרה להם שום דבר לא פדגוגית. יהודה:
- לא חברתית ולא שום דבר. והערה לגבי המספר שאמרת שתעשה הגרלה ונראה פתאום את אלה שבורחים. כי נתנו להם רבבה ופתאום הם הלכו למשואה. המבחן פה הוא על הרצינות מה שנקרא, אנשים שילמו אלפי שקלים. יגאל:
- אלפי שקלים. יהודה:
- על העתירה הזאת שכל כך מיותרת, זה המבחן הכי גדול. הבן אדם ישלם אלפי שקלים. יגאל:
- לא הבנתי אבל מה הרעיון שלך. יהודה:
- המנהל ברור, אני מאוד מעריך אותו למרות שבאמת אני לא מכיר אותו. הוא רוצה עבודה יותר קלה, מה הכוונה? יגאל:
- יותר קלה? יהודה:
- מה הכוונה? יש לי את בית הספר, אתה שואל אותי לצרף לך עוד 20 ילדים? עוד כיתה? זה עוד עבודה. לא, טוב לי ככה. אל תצרף לי. אני טוב לי לעבוד ככה. יגאל:
- אני חושב שממש לא, ככל שבית ספר גדול יותר למנהל טוב יותר. יהודה:
- לא, כשבית הספר מלא ילדים. יגאל:
- התקציבים שלו יותר גדולים. אוהד:
- הוא תמיד רוצה עוד תלמידים. יהודה:
- טוב, זה טוב לטענה של רבבה. לטענה שהבטיחו לנו במערכת. יגאל:
- אף אחד לא ההבטיח. יהודה:
- הבטיחו לי אישית. יגאל:
- היא אומרת את זה כל הזמן. יהודה:
- מנהלת לפידים מבטיחה באופן אישי. מאיר דויטש:
- גם עכשיו הייתה פגישה, היא אמרה: מי שרוצה, בכיתות א, מי שרוצה יכול לבחור בכיתה ד ברקאי או משואה. גם עכשיו. יגאל:
- משה, אמרו את זה לפני שבוע ונערכה איתה שיחה. היא לא יכולה להגיד משהו שאינו מקובל על אף אחד אחר חוץ ממנה ואם זה נאמר זה חמור.

לשכת ראש המועצה

- ומי ישלם את המחיר? אנחנו, הילדים, שכופים עלינו חינוך לא תואם לנו. יהודה:
- אם מנהלת על דעת עצמה, אמרה משהו שהוא רחוק מהמציאות ולא מקובל על אף אחד חוץ ממנה, היא אמרה דבר חמור. יגאל:
- יגאל, היא אומרת את זה כל שנה. משה:
- אז אני אומרת לך שהיא אומרת דבר חמור. יגאל:
- זו לא השנה הראשונה שהיא אומרת את זה שזה לא נכון. זה לא משהו שהיא המציאה. משה:
- משה, אני לא מכיר את זה, שמעתי על זה לפני שבוע ואם היא אמרה את זה, זה חמור. יגאל:
- השיח הזה לא ייגמר, האופציה היחידה שאני רואה אותה, אני אומר לכם את זה עוד פעם, זה משהו שבית ספר יכול לחיות איתו כשיש לו את שתי הכיתות שלו. צריך לראות מה מקסימום הילדים שניתן בכיתה, כמה ילדים יש היום והפער זה מה שאפשר כן לנסות לעשות מעבר. היה והגרלה מקובל עליכם – אין לי בעיה עם זה. היה ובית הספר, אני מעריך שאת זה אריאל יכול לחיות עם זה כי אני לא מפרק לו כיתות. אני מוסיף לו לכיתה הקיימת. שבו עם עצמכם ותגידו לי שזה ניתן, אוהד יעשה את הבדיקה שלו ויגיד כמה ילדים יכולים לעשות את המעבר כדי שהילדים האלה בכל זאת יהיו בכיתה גדולה, אנחנו בכלל עושים שם שינויים, הורסים שם קירות כדי לאפשר גם לימוד בסגנון אחר גם בתוך ברקאי לא, ב, ג, נכון?
- א-ב. אוהד:
- בית הספר עובר את השינויים שלו, זה לא תהליך קל, אנחנו רואים בכלל את כל הצד הפדגוגי, בעיקר אחרי הקורונה, עובר שינויים. תגיד מספר שאפשר לחיות איתו בבית הספר בלי להרוס לאף אחד אלא רק לעשות טוב, תיקחו את המספר, תשבו עם ההורים, תגידו אם זה עובר אצלכם. מבחינתי בשמחה. יגאל:
- יגאל סליחה, אני רוצה. היינו בסרט הזה ואמרת את זה בפגישה האחרונה שהייתה לנו פה: תעשו, תבדקו. היינו 21 אנשים, 4 אנשים אמרו: אנחנו לא רוצים. נשארנו 17. חזרנו אליך עם תשובה, אנחנו 17 תלמידים. חזרנו עם התשובה הזאת. היינו בזה. משה:
- 17 עדיין מפרק שתי כיתות ויוצר כיתה שאין לה מקום. אני רוצה לפתור את הבעיה הזאת בתנאים שיש. יגאל:
- בגלל זה פנינו, יגאל, בחודש פברואר ואמרנו את זה גם בפגישה הזאת, תוציא את הפרוטוקול ותראה. אנחנו לא רוצים להגיע לדקה ה-90 בחודש ספטמבר. משה:
- אבל גם נאמרה לכם תשובה משה, לא נאמרה לכם תשובה אחרת, לא? לא נאמר לכם תשובה שאי אפשר לפרק שתי כיתות ולעשות כיתה שלישית שאין לה גם מקום? יגאל:

לשכת ראש המועצה

- משה: נאמר לנו שאי אפשר לפרק, אבל נאמרו פה הרבה דברים.
- יגאל: מה זה הרבה דברים, משה? האם משהו ממה שאנחנו אומרים לכם היום נאמר לכם אחרת לפני חמישה חודשים?
- משה: בואו תראו איך אנחנו מקדמים את זה ובוא נבדוק איך אפשר לעשות את המעבר הזה. זה מה שנאמר, תוציא את הפרוטוקול ותראה.
- יגאל: אז אמרתי מה שאפשר לעשות כדי שבכל זאת אריאל יוכל לחיות עם בית הספר. אוהד יבדוק מה הכיתות המקסימליות שניתן המקסימום להעמיס בתוך כיתה גם אם צריך לתת תגבור.
- משה: לא, האופציה שאתה אומר היא גם לא טובה. שמעת את המנהל?
- יגאל: ברור שהיא לא טובה, תפוצץ שתי כיתות במקום לאוורר שלוש, ברור שזה גם לא טוב.
- משה: שלוש אין להן מקום. אמרתי לך אין מקום לכיתה נוספת. אתה מתעלם מהפרט הקטן הזה.
- יהונתן: ברשותכם, שוב, אנחנו לא גורם שמחליט פה, כי כמו שחייקין אמר אנחנו לא סמכות אבל בסוף אני מעלה פה חשש, כמו ששאלתי לפני כן, השאלה אם לפי מה שמציירים, הולכים לעתירה מנהלית וזה הולך למשפט. בסוף אני אומר, החשש שלי כיושב במועצה, שאם שופט עכשיו מסתכל באיזונים של דבר כזה ואומר: המועצה לא יכולה לקבוע איזון של שתי כיתות בכל מקום ואחר כך זה לא בהכרח פוגע בילד.
- יגאל: אני אומר שיכול להיות שאתה מגיע למצב ויש בזה היגיון לשמור על איזון, אני לא אומר שלא, אני רק אומר שבסוף יש פה טענה שהיא טענה שתיקבע באיזה שהוא דין. אם עכשיו אנחנו מגיעים למצב שנאמר לנו, אולי שופט יפסוק שהטענה של לשמור על איזון של שתי כיתות כאלה ואחרות, ולעשות איזה שהוא איזון כחוסר פוגע בילדים, לא פחות פגיעה מאשר לכפות עליהם.
- יגאל: אבל אתה לוקח את החלק הכי ברור בטענה, מדובר על התנגדות פדגוגית וחוסר מקום פיזי.
- יהונתן: החשש שלי שאם יהיה עכשיו דין כזה, כל המדיניות תתפרק פה. כי אם יש תקדים כזה, once יש תקדים כזה, אתה לא יכול להגיד לאף אחד שהוא לא יכול לעשות מעבר ולכן אני אומר, יכול להיות שכדאי לעצור את ה...
- יגאל: לא הצלחתי להבין מה אתה רוצה להגיד. יש לך עוד שני חלקים שהתעלמת מהם: שמנהל לא רוצה, ושאינן לך מקום פיזי לשים אותו.
- יהונתן: אני לא מדבר בצד הזה, אני מסתכל על החבר'ה פה ואני אומר שיכול להיות שיש גם אנשים אחרים שנפגעים מזה ויכול להיות שהאיזון הזה נכון. אף אחד לא רוצה להיות במקום שכופים עליו דבר כזה או אחר.
- יגאל: אותו דבר לצד השני.

לשכת ראש המועצה

- יהונתן: אני אומר, נכון, אני רק אומר דבר כזה, אם עכשיו זה ילך לדין וזה הולל לכיוון של דין, יכול להיות שכל המדיניות שבעצם אתה אומר שמנסים לייצר פה, בית משפט החליט החלטה שהיא תקדימית ואז כל הדבר הזה הלך לטמיון.
- יגאל: לא הבנתי עכשיו מה יכול להיות השינוי, אני לא מצליח להבין.
- יהונתן: מדובר פה במעבר חוקי.
- יגאל: מה ההבדל בין ג ל- ד? תיגמר כיתה ד, יבוא לך שופט ויגיד לך: סליחה, גם הם עוברים.
- יהונתן: יש לי חשש שאם יש פה מדיניות למועצה ברורה בעניין שהיא ברורה כרגע, יש פה טענה שהיא לא ברורה. שוב, אני לא נכנס לתוכן ולמהות. אני אומר שאם יהיה תקדים, אז זה עלול ליצור פה תקדים שכל המדיניות פה תתפורר ולכן אני אומר שאולי כדאי לעצור את זה.
- יגאל: יהונתן, היא התפוררה בעבר. אני מזכיר לכם כולכם, היו לנו מחזורים רק של בנות בבית ספר משואה. זאת אומרת אין לנו פה עכשיו משהו שצריך לחשוש ממנו.
- יהונתן: היה ושופט יקבל החלטה מעל צד פדגוגי, שיקבל. אני לא יכול להחליף אף אחד. שיתנו את הפתרון שאני לא יודע להגיע אליו. אנחנו חמש שנים בדרישה, לכל בתי הספר מקבלים למעט שניים. רימון וברקאי. לרימון אנחנו כבר לא מבקשים. ברקאי חמש שנים שהם לא רוצים להוסיף כיתה. לא ארבע, כיתה אחת לא רוצים להוסיף.
- בנימין: מה כזה גרוע בכיתות קטנות במשואה?
- יגאל: קודם כל, כי יש פה אוכלוסיה שרוצה בנים-בנות. לא כולם רוצים את אותה כפייה שאתה רוצה להגיע. לא, כי ככה זה נשמע. כי ברגע שמבחינה חברתית, לא מבחינת ערכים בבית, כנראה ההורים לא כולם דתיים בקו שלך, אבל בגלל שהחברים רוצים לעבור, ובגלל שעכשיו נשאר רק עשרה בנים במשואה, זה כפייה. אתה כופה עכשיו על עשרה ילדים שאין להם מה לחפש בברקאי, ללכת ללמדו בברקאי. אני אתמול ישבתי במעלה שומרון בישיבת תושבים. שם בכלל רוצים בנים ובנות באותה כיתה, ואם אפשר גם עם חילוניים.
- יגאל: זה יכול להיות מעולה אם זה לא יהרוס בתי ספר אחרים. כשהיו לנו מספיק ילדים ברימון שאתה יכול לפצל תלמידים חילוניים ולפזר אותם, אז אתה צודק. זה האיזונים. היום לקחת בית ספר דתי, וכבר שנתיים מנסים עם הדבר הזה, תוציא רק חמישה תלמידים חילוניים מבית הספר של רימון – תסגור את הבית ספר. אז הרווחת חמישה תלמידים בכל בית ספר שיתופי מעורב כמו בכפר אדומים. אבל אז אתה בית ספר אחר. אלה האיזונים שלנו. הכי קל לבוא, הכי נחמד בוא נפתח, זרימה. זה האיזונים, בשביל מה אנחנו פה?
- משה: אסטרטגית.
- יגאל: איך זה אסטרטגי? זה מה שאנחנו עושים היום אבל אתה לא רוצה את האסטרטגי.

לשכת ראש המועצה

- משה: נבנה תוכנית אסטרטגית.
- יגאל: אבל זה מה שאנחנו עושים.
- משה: לא עליי.
- יגאל: מה זה לא עליך? נו באמת, שנה הבאה זה יהיה על ילד אחר.
- משה: אסטרטגית זה בגן להציג.
- יגאל: אמרתי, החלטה אסטרטגית שהתקבלה פה זה אין יותר א-ג, כדי להימנע מאותן טעויות שנעשו לאורך השנים.
- משה: כן, אמרתם לילדים שכדי לפתות אותם: בואו ללפידים, כדי לשמור על האיזון: הנה מכתב, אנחנו מתחייבים שבג' יוכלו לעבור לברקאי.
- יגאל: איזה מכתב?
- משה: שלחנו לכם את המכתב הזה גם.
- יגאל: של שני ילדים?
- משה: זה מכתב כללי. הוא הופץ כבר, הוא כללי וזה מה שיוצר את הבלבול.
- יגאל: אני חושב שאתה טועה ומטעה. תראה לי את המכתב שיצא.
- משפחה שהגיעה לכאן באיחור וביקשתי מהם: תיכנסו ללפידים כדי לפתוח שתי כיתות. והם אמרו: ד. אמרנו כחריג שני הילדים יוכלו לעבור. תראה לי שזה יצא גורף לכל בית הספר.
- בנימין: זה לא נכון יגאל, זה לא נכון.
- יגאל: תראה לי שזה גורף. להגיד את המילה לא נכון זה מאוד קל. ביקשתי דבר פשוט: תראה לי שזה יצא.
- אוהד: זה לא מופיע שזה גורף רק להם.
- יגאל: תראה לי שזה ניתן לכל ההורים. תראה לי שזה ניתן לכל ההורים, תראה לי שזה ניתן לכל ההורים.
- משה: אני לא מראה לך, אני אומר לך, נתת לי את המכתב. אוהד ואתה, ישבתם איתנו פה.
- יגאל: אתה ההורה החריג?
- משה: לא, לא, אני אומר לך שאנחנו ישבנו פה על ילדים מנווה מנחם שנרשמו ללפידים.
- יגאל: שתי משפחות שהגיעו באיחור ורשמו מאוחר.
- משה: לא, אני גרתי ביישוב חמש שנים.

לשכת ראש המועצה

- תראה לי את המכתבים שהורים קיבלו. תראה לי. יגאל:
- וזו הבעיה האסטרטגית. משה:
- אמרתי לך לפני שאתה אומר שיש בעיה, תראו לי שיש מכתבים כאלה. יגאל:
- זה הבלבול, זו הבעיה האסטרטגית, אם היית אתמול נהיה ראש מועצה, אין, נעשה איזון כדי לשמור על בתי הספר. כל כך הרבה שנים, כל בית ספר. משה:
- על כמה הורים מדובר? תקרא, אני יודע מה התשובה. תקרא, תגיד. יגאל:
- אני מכיר את המכתב הזה, אני הוצאתי אותו. אוהד:
- זה היה להורי ברקאי, לא להורי לפידים. לאלה שיסכימו להעביר את הילדים ללפידים כדי לפתוח את שתי הכיתות. תדייק בדברים שאתה אומר, זה לא הוגן מה שאתה עושה. יגאל:
- מה רשום במכתב אוהד? דובר:
- הפנייה היא להורי ברקאי. יגאל:
- מהיום, לפי מה שאתה אומר, מהיום אף תלמיד לא יעבור פה עד הזה כי אחר כך אתה תשלוף לי איזה שהוא מכתב? זה הסיפור? אוהד:
- לא, אני אגיד לך מה זה אומר, אוהד. יגאל:
- אני לא מבין? אני יודע בדיוק מה הייתה הסיטואציה. אוהד:
- אוהד, תדייקו. הפנייה היא להורי ברקאי ולא להורי לפידים. יגאל:
- הורי כיתה א בברקאי והיה לנו שם full capacity. 35 ילדים בשתי כיתות, בשתי כיתות 35 ילדים מלא. היה לנו בבית ספר לפידים – 20 תלמידים בכיתה. אמרנו שני הורים שיפתחו לנו את הכיתה הנוספת בבית ספר לפידים, נאפשר להם אחר כך לעבור. אוהד:
- אני הייתי פה בישיבה עם אשתי. ישבנו פה בישיבה עם עוד כמה הורים שרשמנו ללפידים: אנחנו גרים בנווה מנחם. גילינו שאין שום ילדים כמעט שרשמו מנווה מנחם ללפידים ואמרנו שאנחנו לא רוצים שהילדים יהיו בבידוד חברתי ואמרתם: אנחנו נוציא לכם מכתב ואנחנו נבקש מעוד הורים שירשמו ללפידים ונאפשר לכם לעבור לברקאי. משה:
- כמה הורים... יגאל:
- להורים של ברקאי. אוהד:
- לא, גם ננסה למשוך הורים מברקאי לעבור ללפידים. משה:
- זה מה שנאמר. יגאל:
- ונאפשר לכם, גם לנו שרשמנו לפידים וגם למי שיעבור מברקאי ללפידים לעבור. משה:

לשכת ראש המועצה

- בכיתה ד לברקאי.
- יגאל: כמה הורים מדובר?
- משה: לא אמרת שום מספר, לא אמרת. לא אמרת. זה לא נכון.
- יגאל: שאלתי אותך שאלה פשוטה, תנסה לענות עליה בלי להתלהם, שאלה פשוטה.
- היו 20 ילדים בנים רשומים בבית ספר לפידיים, זה קל, זה מתמטיקה.
- משה: כל מה שצריך להיות זה לראות כמה ילדים יש שם עכשיו. כל האחרים זה היתרה שכאלו הטופס הזה מחזיק אותם. אל תגידו איזה שהוא משהו, אנחנו יודעים על שלושה.
- יגאל: זה לא שניים?
- יגאל: כמה ילדים עברו?
- אוהד: אף אחד לא עבר בסוף.
- יגאל: לא חשוב, כדי שהוא יהיה רגוע, כמה אתה חושב שעברו?
- משה: אני חייב לבחור, שהילד שלי בכיתה ד יוכל להיות בברקאי, אתה אמרת לי את זה וגם אתה.
- יגאל: תגיד לי, אתה לא יכול לקרוא את המכתב שאתם מראים אותו עכשיו?
- משה: אני אביא לך את העדים שהיו פה שאמרת לי שאתה תאפשר לי?
- יגאל: שאלתי אותך שאלה, המכתב שאתה מראה אותו – לאיזה הורים הוא פונה?
- משה: אני אומר לך מה אתה אמרת לי.
- יגאל: אני שאלתי אותך שאלה עכשיו, אתה באת עם מכתב, לא אני.
- משה: אמרת שכתוב לשניים, זה כבר לא נכון, נכון? תיקנת, זה כבר לא לשניים.
- יגאל: אני זה מה שאני זוכר, אני שאלתי אותך שאלה.
- משה: משפחת אלטר ישבו פה, ועוד משפחות. אני אגיד לך מי ישב פה בדיוק בחדר.
- יגאל: והם כולם עברו ללפידיים?
- משה: לא.
- יגאל: הוא אומר לך כרגע שאף אחד לא עבר.
- משה: הורים מלפידיים באו ועשינו איתכם דיון פה על זה שהילדים יהיו בלי חברים מהשכונה, ואמרתם לנו שאתם תאפשרו לנו לעבור בד' לברקאי. גם אתה וגם אתה.
- אוהד: אמרתי, אני אגיד שזה לא נכון, אני יודע מי העדים. אני זוכר את השיחה

לשכת ראש המועצה

שהייתה, אני זוכר גם במכתב שכתבתי, כתבתי אותו להורי ברקאי ואמרנו לכם שננסה למשוך ילדים מנווה מנחם.

כדי שיהיו לנו שתי כיתות.

יגאל:

בשביל לפתוח את הכיתה הנוספת. ובשביל שלא יהיה בבידוד. זה ה... לשם היה מופנה המכתב. ובסדר, ואני עומד מאחורי זה. אבל לא אמרנו אז שנוכל להעביר, כי ההחלטה הזאת לא להעביר ילדים היא החלטה... עכשיו אני אומר שוב, הרבה יותר, שתבינו סתם, הרי אנחנו עושים, גורמים איזה שהוא נזק. הרי הרבה יותר קל, הרבה יותר קל לכולנו, גם לכם וגם לנו, לשחרר, להעביר אתכם וזהו. זו החלטה קלה, יש פה תפיסה, יש פה באמת תפיסה. הרי אין לי שום אינטרס לא לשבת פה בשעה תשע וחצי, לא לריב איתכם, לא לזה. אני חושב שיגאל נפגע מזה גם. אנחנו לא צריכים את זה. הרבה יותר קל לשחרר.

אוהד:

אני ברמה העקרונית מאוד מאוד מעריך את זה. מדיניות שבאים ומכתיבים איזה שהיא מדיניות של שינויים עם הרבה גב מאחורה. אבל אם זה לא מגובה בהתנהלות תקינה, בעוד שאנחנו הציבור, הם הלקוחות שלכם ואתם רואים אותנו כנר לרגלינו ועושים את כל המהלכים בצורה סדורה להעביר את המדיניות הזאת – אז פה הבעיה הגדולה. אין לי בעיה עקרונית עם מה שאתה אומר. אין לי בעיה עקרונית עם מה שאתם עושים, למרות שזה פוגע בי באופן אישי. אבל אם הייתם עושים את הדברים האלה בצורה סדורה ובאים אלי בכיתה א ושמים לי את השקיפות מול העיניים ולכל אורך התהליך ולא נזכרים בשנייה האחרונה שיש תקלה טכנית וכזאת ולא אומרים ולא חושפים ושומרים את הדברים ואז זה מגיע להתנגשות – זו הבעיה המרכזית בהתנהלות. זו לא התנהלות שאתה רואה אותי בתור הלקוח שלך. אתה רואה אותי... אתה לא רואה אותי, לא מסתכל עלי. אני לא מדבר עליך באופן אישי, אני מדבר על תושב קרני שומרון שאתה צריך לתת לי את השירות, זה מה שצריך להיות נר לרגליך. אתה קודם כל מכתוב את המדיניות. יגאל אמר, בסדר? וזאת הראיה, כן? בואו, אם היו 4-5 הייתי מעביר את זה. זאת אומרת אם היו 4-5, אבל באו 4-5, אני שנה שעברה באתי 2 והשנה התחילו 4-5, הייתם יכולים, לא עשיתם את זה ככה. קודם קבעתם את המדיניות, קודם סגרתם ואחרי זה באתם והתחלתם לקבל ריקושטים ואחרי זה הגבתם. לא באתם ואמרתם: תקשיבו, יש לנו מדיניות כזו או אחרת, חברים, שינינו, השתנתה, אלף ואחת סיבות. זה לא היה.

מאיר:

אני לא מקבל את זה, גם הדיון בינינו, ישבתי עם אשתך ועם זה, גם אז אמרתי את המדיניות הזו, זה לא היה חדש. המדיניות הזו נאמרה גם אז וגם בתחילת שנה.

אוהד:

מה, איזו מדיניות?

מאיר:

שלא עוברים בכיתה ג ל-ד, בבית ספר ברקאי והיא נאמרה.

אוהד:

עכשיו, אני חייב להגיד לך משהו על הנושא של לראות את הלקוח.

יגאל:

אתה אומר פה כמה דברים. אתה דיברת פדגוגים, אחר כך אמרת מספרים, עכשיו זו מדיניות.

מאיר:

לשכת ראש המועצה

אני אומר לך, אני חושב שאתה קצת טועה. כי המדיניות הזאת לפחות כתובה לכם בחוברת הרישום, כל שנה, אני לא זוכר ששינינו את זה. לא זוכר.

יגאל:

אני אומר שאני לא זוכר, שמעתי אותך. להגיד את המשפטים שלך שלא רואים אותך כלקוח – אתה טועה. עובדה שמדברים איתכם כבר 4 חודשים ומנסים למצוא פתרון.

רגע, אני אגיד לך מה הבעיה. אתה רוצה רק תשובה אחת.

לא נכון.

מאיר:

אבל זה מה שאתה רוצה. היה לי את זה באותו סשן שאמרו לי: אתה לא רואה אבל אתה לא יכול לקבל את כל מה שאתה רוצה.

יגאל:

אני בכוונה לא עוצר אותך, אני שומע אותך עד הסוף. אתה לא יכול להגיד כזה משפט כשאתה מבין שאנחנו מסתכלים על עוד לקוחות. הלקוחות שלנו זה לקוחות פנימיים שזה התושבים. ההורים לאותם ילדים של ג, שהיום עולים ל-ד ולומדים בברקאי. הלקוחות שלנו זה גם המורים, והלקוחות שלנו זה המנהל ואני צריך לשמוע את כולם, ההחלטה הכי פוליטית על הראש של המנהל, לא מעניין אותי, אני יש לי בחירות. אני לא שם, כי אני שובר את המנהל. המנהל עוד שנה לא יישאר, אתה יודע מה זה היה להביא את אריאל? אתם חושבים שעומדים לנו בתור מנהלים להגיע לקרני שומרון? אתם חיים בסרט. עובדות מעון אנחנו לא מצליחים לגייס. אנחנו שומעים את הכי בארץ לא למעונות, אתם חושבים שמישהו מגיע? לא נעים לי להגיד לך אפילו מי לא מגיע לפה, העובדות היום שעובדות בכפר סבא כוכב יאיר לא יהודיות, לא עולות לשומרון. כי ניסינו להביא את יוצא ואת נעמת, להם יש עובדות שהן מג'ל'וליה וטירה, לא מוכנות לעבוד בשומרון. יש לנו היום מצב אבסורד, שיש לנו כיתות בלי מורות. אנחנו היום יכולים לקבל את כל הילדים של קרני שומרון. חסר לנו רק עשר עובדות. יש לנו כיתות ויש לנו הכול, גם בזה אנחנו לא רואים את הלקוחות? אבל אתם מסתכלים מהזווית המאוד צרה של ה-17, תזכרו שיש לנו בערך עוד 70 ויש לנו עוד סגל מורים ויש לנו מנהל ויש לנו גם בעיה של מקום. נגיד שמקום ישימו לא יודע איפה, נגיד בבית ספר משואה ויקראו לו שלוחת לפידים, אין לי מושג. אין לנו מקום, אמיתי אין מקום. אבל נגיד שלא יודע מה, ילמדו בבית ממול. תזכרו שבסוף הלקוחות שלנו זה לא רק אתם. ואנחנו חייבים לשמוע גם אותם. והדעה שלהם מאוד ברורה ובכתב. כי בהתחלה אמרו לי שאריאל התכוון אבל הוא אמר משהו אחר. אמרנו: אל תגידו, אני רוצה לראות כתוב, תכתוב לי פדגוגית כן או לא, אני לא מחליט.

זה היה 20 שנה.

מאיר:

מה זה היה 20 שנה?

יגאל:

מעל 20 שנה ככה.

מאיר:

ממש לא נכון מה שאתה אומר, אני אומר לך 5 שנים אחרונות אין את המעבר, מאז שהיה את המשבר לפני חמש שנים שלא הייתה כיתות בנים, אמרנו די ואין יותר וגם הודענו כבר בא' אין מעבר, וכתבנו להם שאין מעבר. עוד בצד של יאיר

יגאל:

לשכת ראש המועצה

ושדי, הוא אפילו לא היה פה.

- מאיר: הוא כתב שפדגוגית הוא מעדיף לפוצץ את שתי הכיתות וזה אתה כבר פה אפשרת את המעבר של חמישה שישה, לא יודע כמה.
- יגאל: אני מעריך שעם זה הוא יוכל לחיות הרבה יותר טוב מאשר הוא צריך לפרק שתי כיתות.
- מאיר: ההורים של הכיתה הזאת ישמחו.
- יגאל: אני לא בטוח. הילדים נשארים בכיתה אורגנית אחת שנוספו אליה שניים שלושה תלמידים, נראה לי שעם זה הם יכולים לחיות.
- מאיר: חברתית זה רע אולי יותר.
- יגאל: בוא תשאיר את זה למנהל, יכול להיות שהמנהל יבוא ויגיד לי גם אתה צודק.
- מאיר: ואז אפס?
- יגאל: לא, אני לא יודע, אני מסביר לך, אתה מעלה עכשיו טענה שאני חשבתי שתהיה יותר קלה. לבוא למנהל להגיד לו תשמע, 2-3 ילדים בכל כיתה תנסה לחיות. יכול להיות שהוא יגיד לי לא. אני אשמע גם אותו.
- מאיר: זה רק עוד יותר רע להורים וילדים.
- יגאל: זו הדעה שלך אבל לא הדעה של המנהל.
- מאיר: תחשוב לבד.
- יגאל: אני חשבתי לבד, אני אומר לך בסוף זו הדעה של המנהל.
- מאיר: ההורים הקיימים שכל הזמן היה פה התחשבות בהורים הקיימים, יעדיפו לאוורר את הכיתה מאשר לפוצץ אותה ל-37 תלמידים.
- יגאל: אם היה לך מקום ולא היית עושה במקום אחר והמנהל היה אומר את מה שאתה אומר אז זה כן. אבל זה לכתוב את נח בשלוש שגיאות: המנהל אומר לא, ההורים אומרים לו, ואין לך מקום לשים את הילדים.
- מאיר: ואז אתה אומר: אני מציע לכם פתרון.
- יגאל: אמרתי לך שאני יכול לבדוק מול המנהל תוספת של 2-3 תלמידים, לשמוע את חוות דעתו, נראה לי שיהיה יותר קל לו לחיות עם זה. יכול להיות שאני גם טועה והוא יגיד בשום פנים ואופן לא. אבל אתה רוצה כבר מהיום את כל התשובות אבל שיהיו רק כמו שאתה רוצה אותן, ואני אומר לך אין.
- רותי: דבר אחרון שאני חייבת כן להגיד, שזה לא אסון פדגוגי לעבור לברקאי.
- יגאל: אף אחד לא אמר שזה אסון, אל תכניסו דברים שלא נאמרו אבל המנהל אומר לפרק שתי כיתות.

לשכת ראש המועצה

- רותי: ילדים שעברו, הבן שלי.
יגאל: רותי, את רוצה, את פועלת נגד מנהל, את אומרת שמה שהמנהל אומר לא נכון?
רותי: זה צריכים לדעת.
יגאל: אבל את אומרת משהו. לא ישבת עם המנהל ולא ישבת עם ההורים ולא ישבת על המקום אבל כדי להגיד אמירה שנשמעת טוב, זה הכי גרוע בעיני.
רותי: ממש לא.
יגאל: אבל ככה את עושה עכשיו, את אומרת את זה עכשיו מאוד מאוד פוליטי. לא ישבת עם המנהל, לא ישבת עם ההורים. לא בדקת לגבי מקום.
רותי: זה לא פוליטי ובזה אני אסיים.
יגאל: אבל ככה זה נשמע.
רותי: לילה טוב.
יגאל: תגידו את האמת, תשבו קודם כל ותקבלו החלטה.

יגאל: הישיבה ננעלה 21:00.

מאיר ארונוביץ
מנכ"ל המועצה המקומית
קרני שומרון
מאיר ארונוביץ
מנכ"ל

יגאל להב
ראש המועצה